VI. évfolyam, 12. szám

1950 március 16

Ludas Matyi

SZATÍRIKUS HETILAP

1950 március 15.

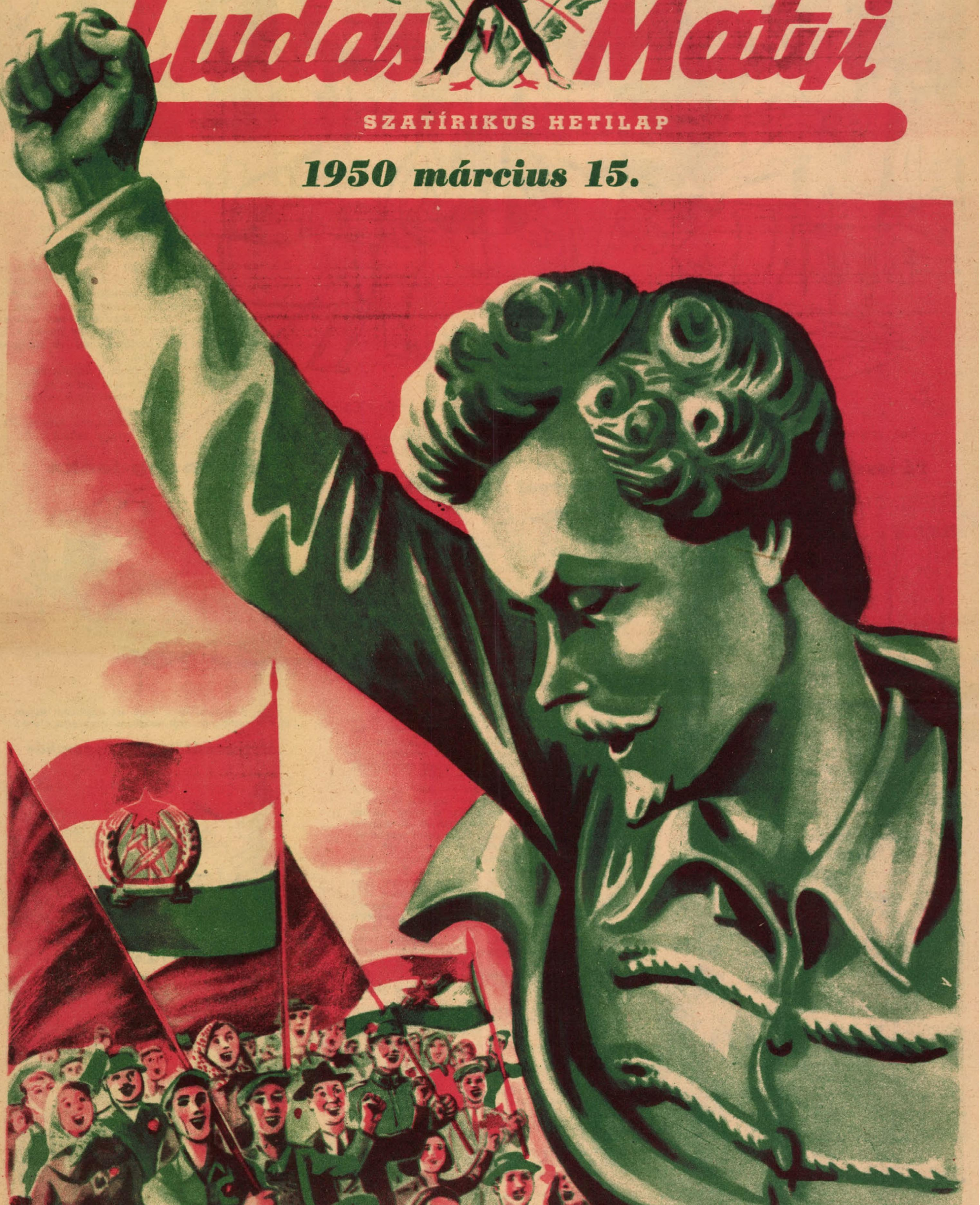

– Szabadság!

70 fillér

A legujabb amerikai BLÖFF

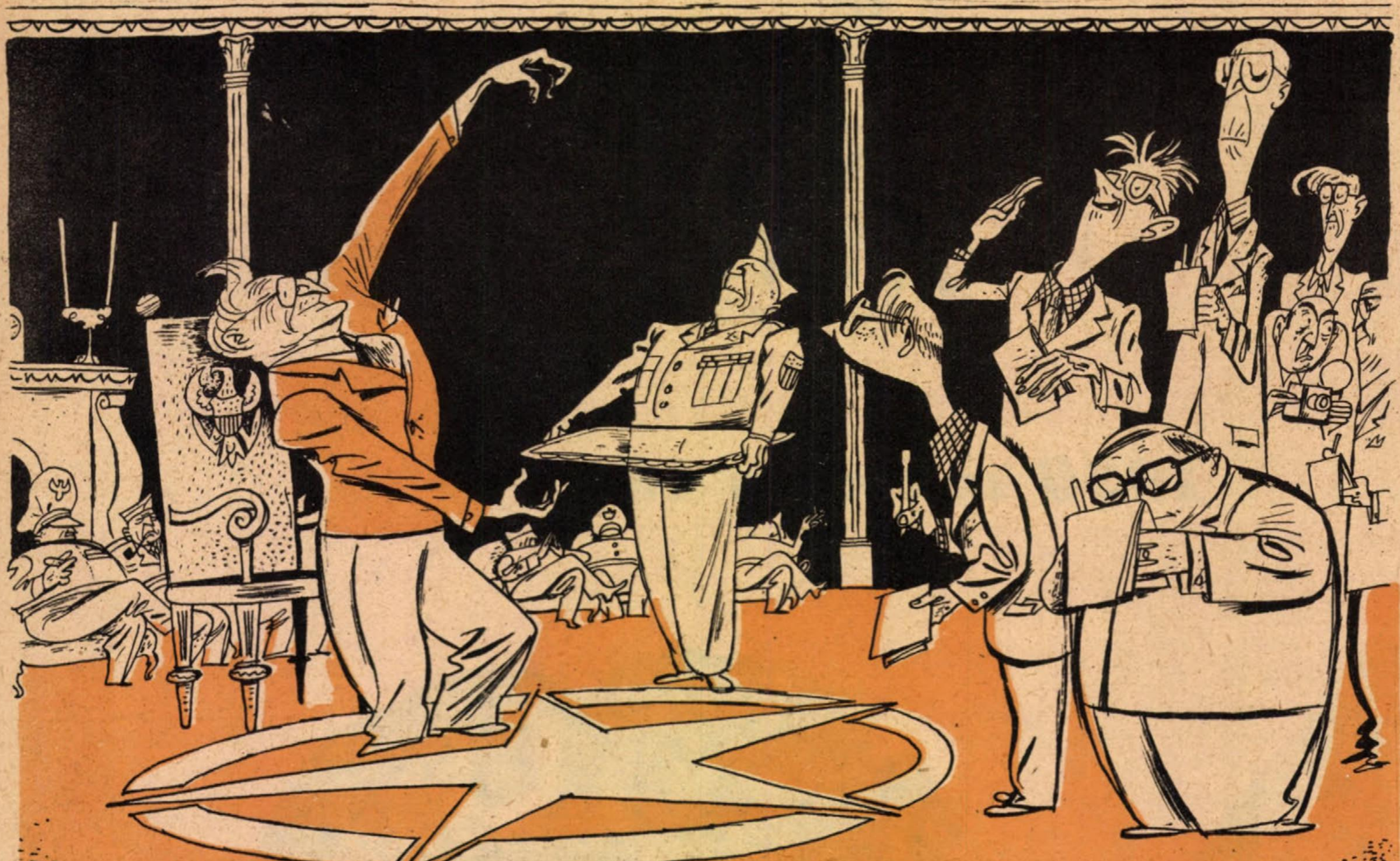

— Ime, uraim, itt van a kezemben az új szuperatombomba! Látják? Aki nem látja, az elsején ki lesz rúgva.

Tasziló disszidál

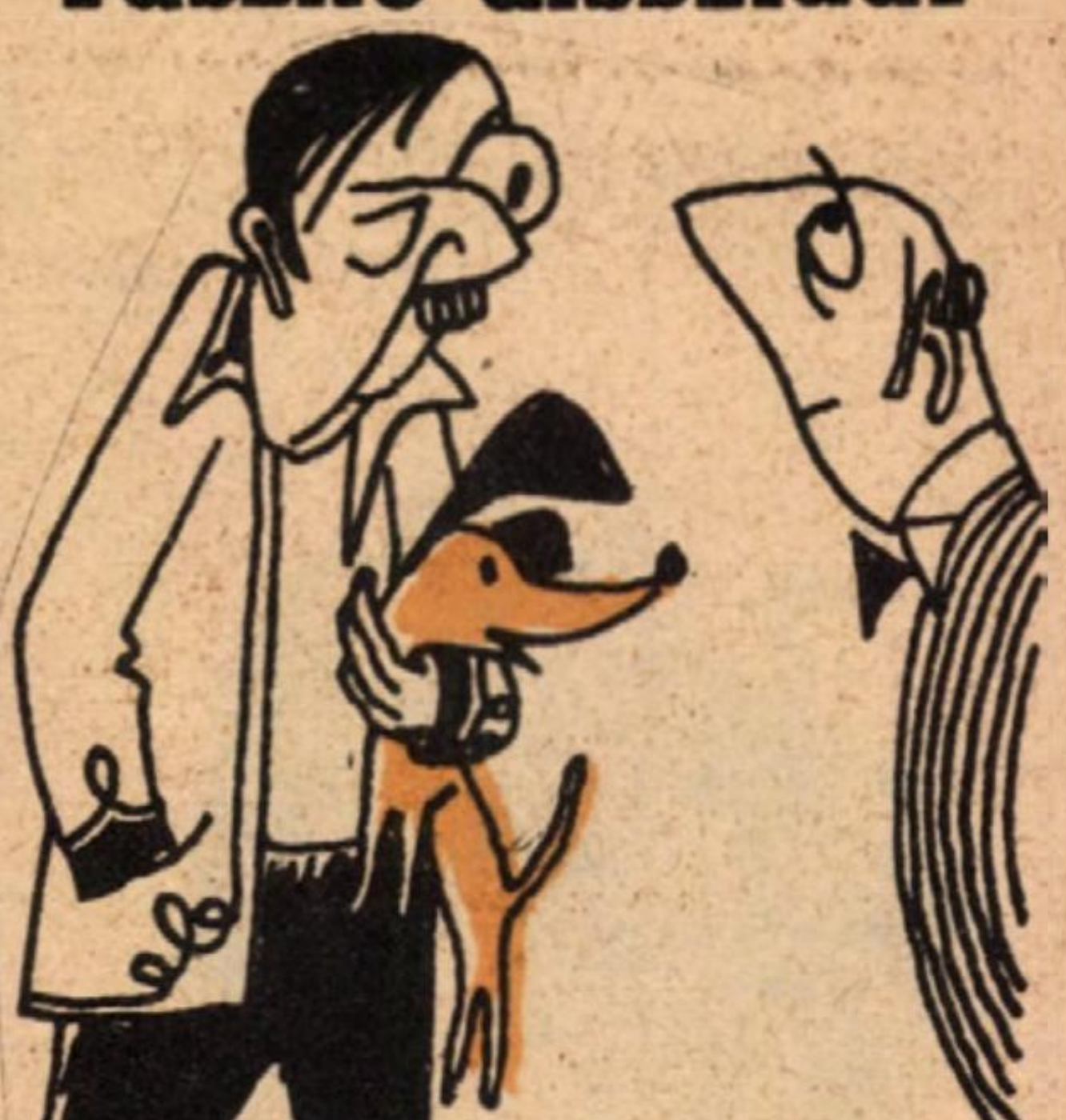

Tasziló gróf elhatározza, hogy disszidál és kiadja a parancsot a komornyiknak, hogy két elegáns bőröndbe csomagolja be a legfontosabb holmikat. A komornyik aggodalmaskodva kérdi:

— Nem lesz az feltűnő, méltóságos uram?

— Maga csak ne töhődjön semmivel. Ne feledje el becsomagolni a papucsomat, a pizsámákat és a hálóköntösömet sem.

Mikor minden be van csomagolva, a poggyászt aútóra rakják, Tasziló beszáll és kiadja a parancsot:

— Hajtson a hendőhséghe.

A komornyik ijedten kérdezi:

— De méltóságos uram! A rendőrségre?

— Tehmészetesen kéhem. Minek az a nagy kehülő...?

Tó lesz a Vérmezőn

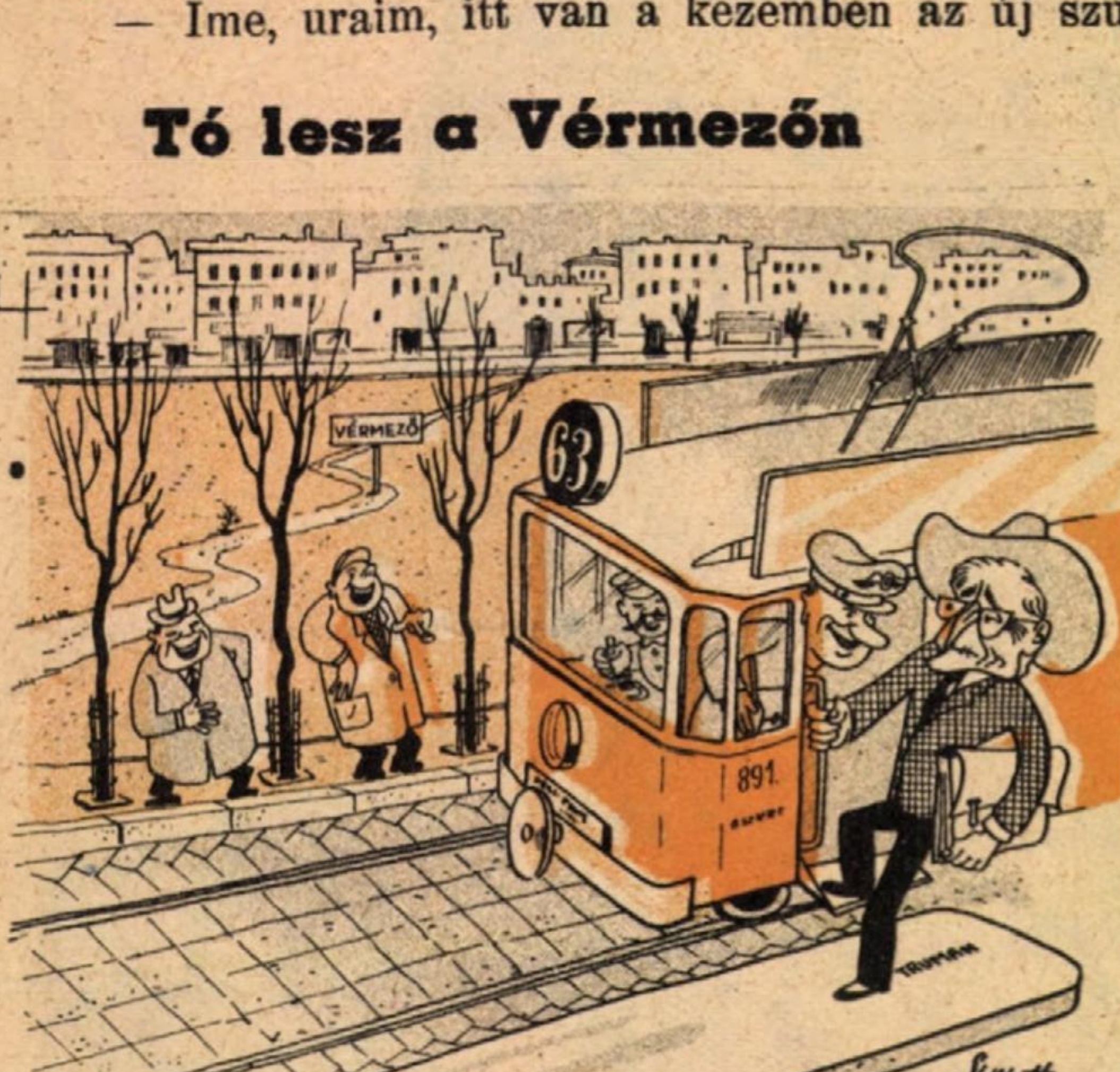

— Mit keres itt elnök úr?

— Hallottam, hogy itt egy tő lesz, gondolom, ha lesz egy kis sziget is rajta, kiigénylem támaszpontnak.

De Gasperi az amerikai követségen

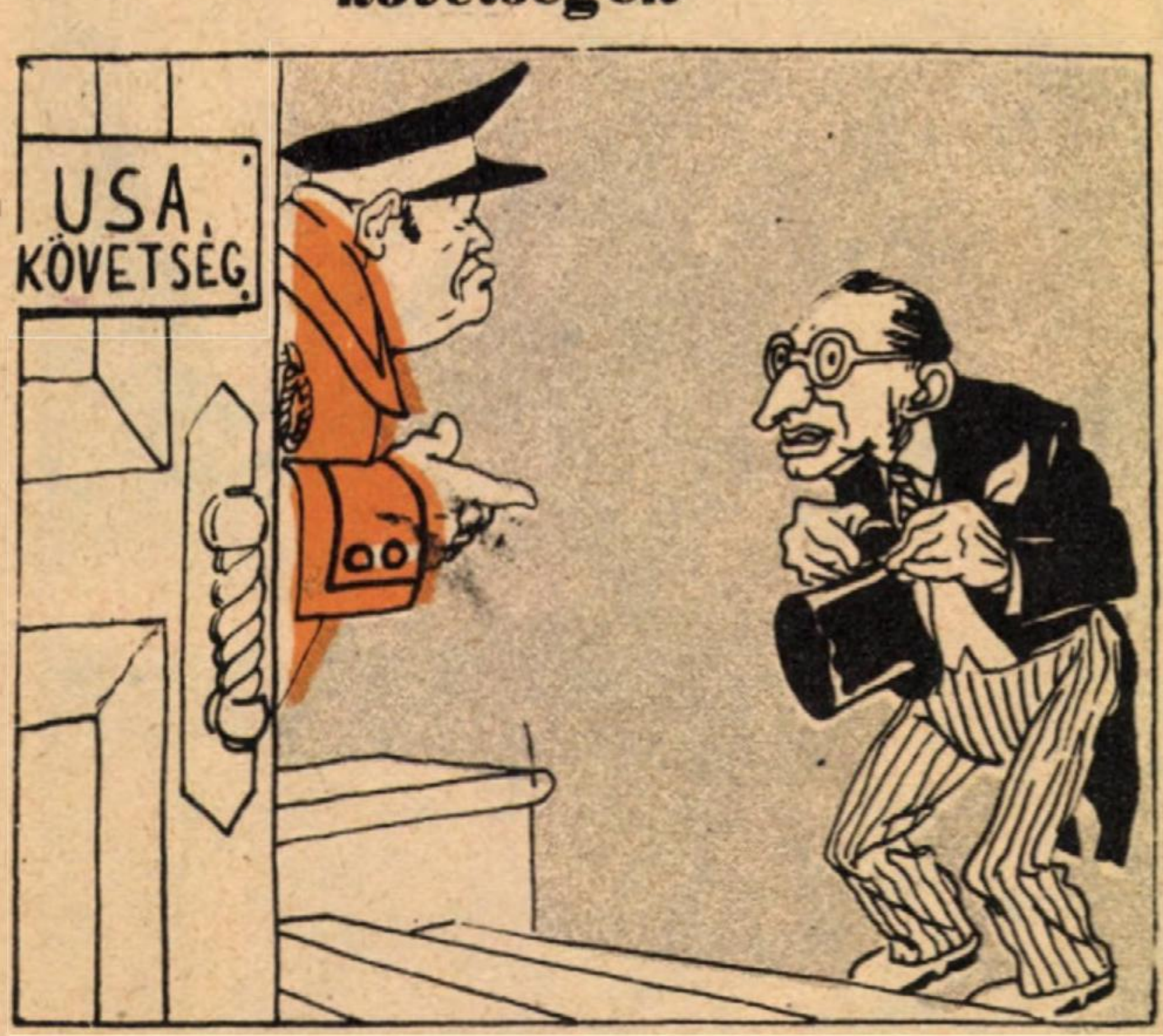

— Sajnálom, de Gasperi úr, a követ úr nem fogadhatja, mert az ön kormányának megalakításával van elfoglalva.

(Krokodil, Moszkva)

Valóban elhangzott...

A fiatal színész elkésett a próbáról. Zavartan mentegetőzött:

— Kifogtam egy torlódást. A Margithídtól a Bazilikáig pontosan félóráig jöttem egy ötössel.

— Mit panaszkodsz? — szólt közbe egy kollégája —, nekem egyszer két hónapig jöttél egy ötössel!

Királyhegyi Pál:

Hévvel a szabadba

Néhány nappal ezelőtt felültem a HÉV-re és kihajtattam Pomázra, ahol volt egy kis érdekeltségem. Az érdekeltségemet Jolánkának hívták, a haja szőke volt és az egész szerelmi ügy, amiről szó van, látszólag magánügy. De csak látszólag, mert akik azt hiszik, hogy magánügyről van szó, azok nem ismerik Jolánkát.

Jolánkának minden vőlegénye, köztük én is, féltékenyek voltunk erre a lányra, és mint az események igazolták, joggal. Tehát közügyről van szó

Ezt a csinos, de szerényen csapodárnak nevezhető lányt, több ízben meglátogattam a hét folyamán és éppen ezért, vettem egy „dolgozó" hetijegyet, hogy önköltségemet csökkentsem.

Amikor elémállt a kalauz és kérte a jegyet, én a gazdag emberek fölényével adtam át neki a kemény celofántokba kötött dolgozó hetijegyemet.

A kalauz megnézte a jegyet, én Jolánkára gondoltam, Péterrel kapcsolatban, a kalauz nem gondolt semmi különösre, csak ennyit mondott:

— A jegyet harmadikáig le kell pecsételni és alá kell írni. Ez nem történt meg. Öt negyven.

Kínos vita után, amelyben a kocsi minden utasa lelkesen résztvett, kifizettem az öt negyvenet, megérkeztem Pomázra és azonnal lepecsételtettem és aláírtam a kérdéses hetijegyet, bár, mint kiderült, nem volt érdemes hévvel rohanni Jolánka felé, mert a csapodár nőt éppen Péter, Frigyes és Lajos vonták felelősségre, bizonyos szerelmi ügyben, ami nem tartozik ide, úgy, hogy nekem, mint pesti vőlegénynek már nem jutott hely és szerep.

Bánatosan utaztam vissza a frissen lepecsételt jeggyel és egy szakítás emlékével szívemben, fáradtan adtam át a kalauznak a dolgozó hetijegyemet. A kalauz megnézte a jegyet, aztán unottan mondta:

— Öt negyven.

Én fölényesen legyintettem:

— Már megtörtént. De most már le vagyok pecsételve. Nincs baj.

— Öt negyven kérem, mert a jegy a Pomázról Pestre szóló rovatban van kilyukasztva és nem a Pestről Pomázra illetékes helyen. Ez szabálytalan, mert Pestről Pomázra Ön csak egyszer utazhat naponta.

Levegő után kapkodtam. Szerencsére volt a kocsiban elég:

— De hiszen láthatja uram, hogy most jövök Pomázról Pestre, tehát előzőleg biztos, hogy Pestről mentem Pomázra, sajnos, Hévvel, de hát Ön nem ismeri Jolánkát, így tehát erről ne is beszéljünk.

— Öt negyven, — mondta a kalauz — mert hiszen Ön bármilyen alkalmatossággal kimehetett Pestről Pomázra, mert a jegy fordítva van kilyukasztva.

— No de csak nem képzeli, hogyha repülőgépen, vagy autón mentem volna el Pestről Jolánkához, vagyis Pomázra, akkor azon a járművön, ami nem Hév, túlzott szerénységből átlyukasztattam volna a jegyemet?

— Öt negyven, — mondta most már az ellenőr, zord arccal és látszott rajta, hogy Jolánkára nem is gondol. Jó neki.

Kifizettem az öt negyvenet és kölcsönkértem a kalauztól a lyukasztóját, porrá lyukasztottam a jegyemet, mindenfelől, teljesen ingyen, hiszen akkor már tudtam, hogy Pomázra többet ebben az életben, ehhez a Jolánkához ki nem megyek.

Pingpong-lecke

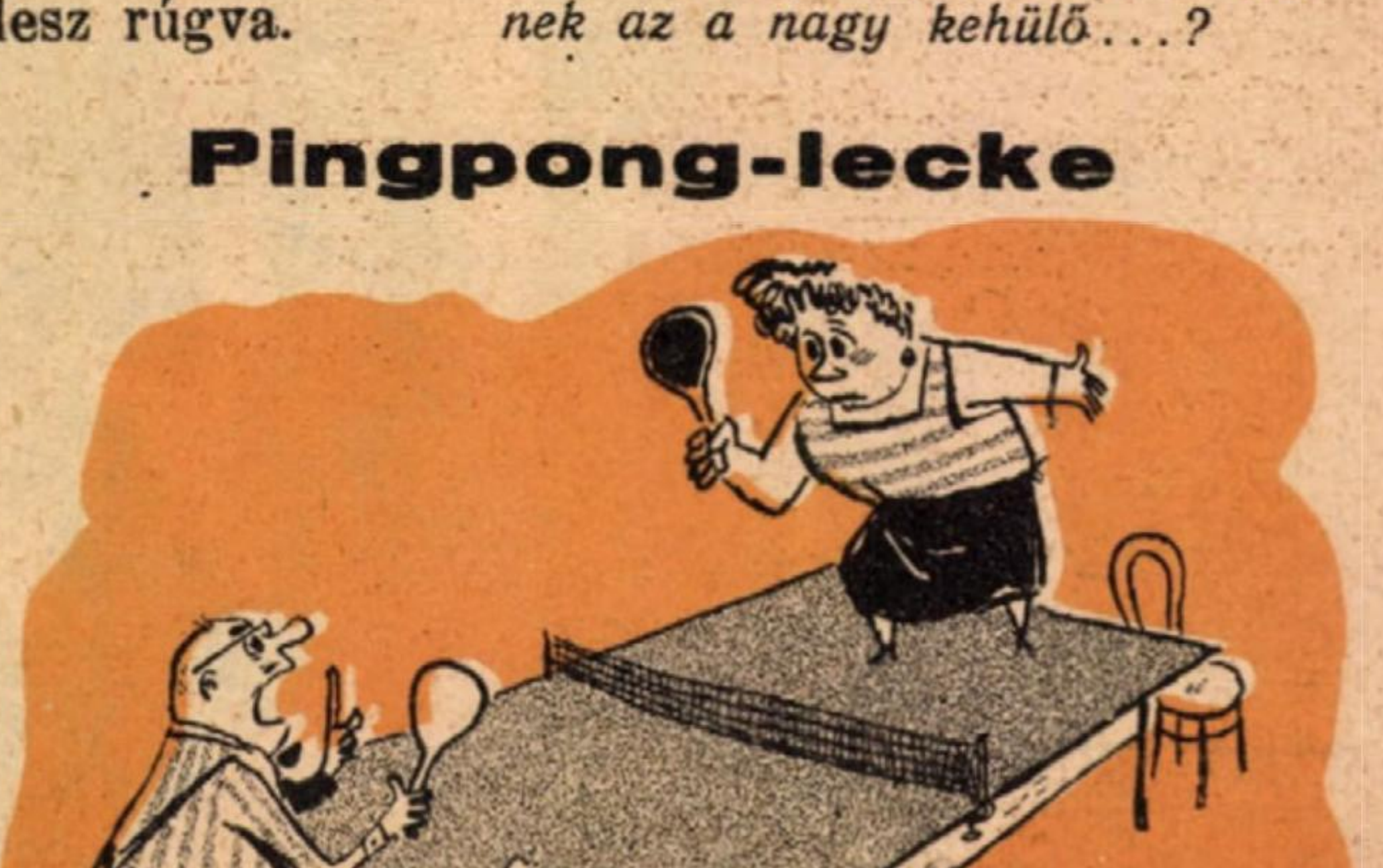

— Anyukám, igaz, hogy azt mondtam: hasonlít a teniszhez, de nem mondtam, hogy pont olyan...

Mélyenhűtött szilvásgombóc

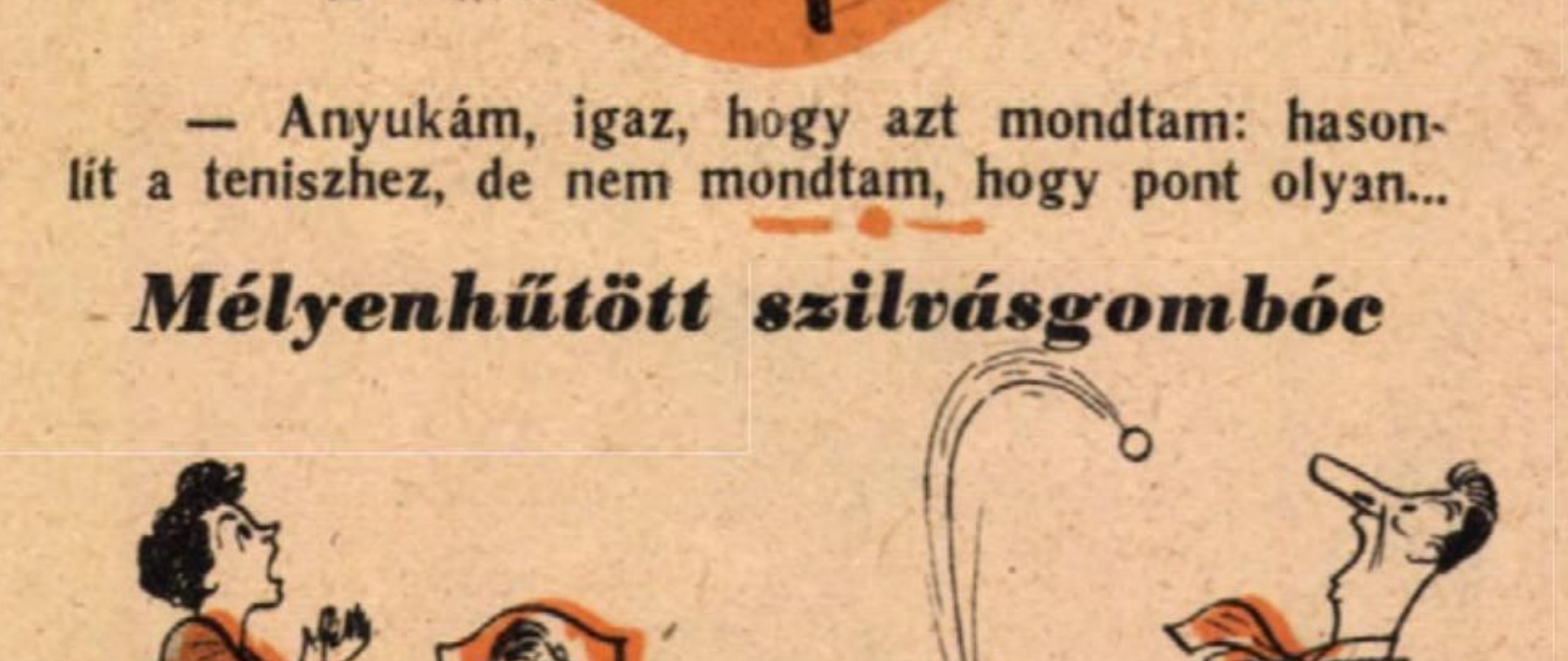

— Nézd csak, a mama már megint a biliárdgolyót főzte ki véletlenül.

Az Operaház előtt

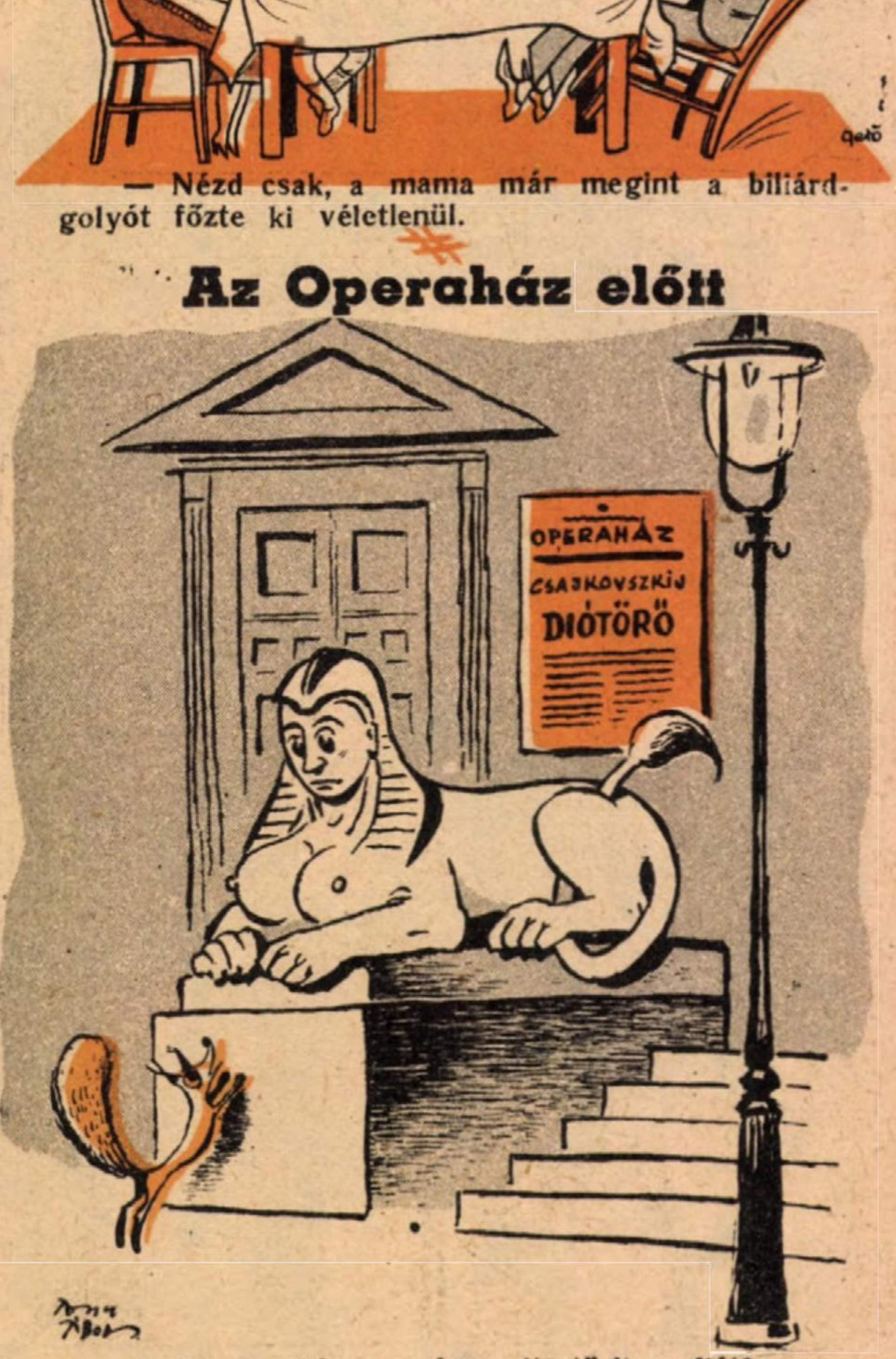

A mókus: Kérem szépen, itt törik a diót?

MOLOTOV

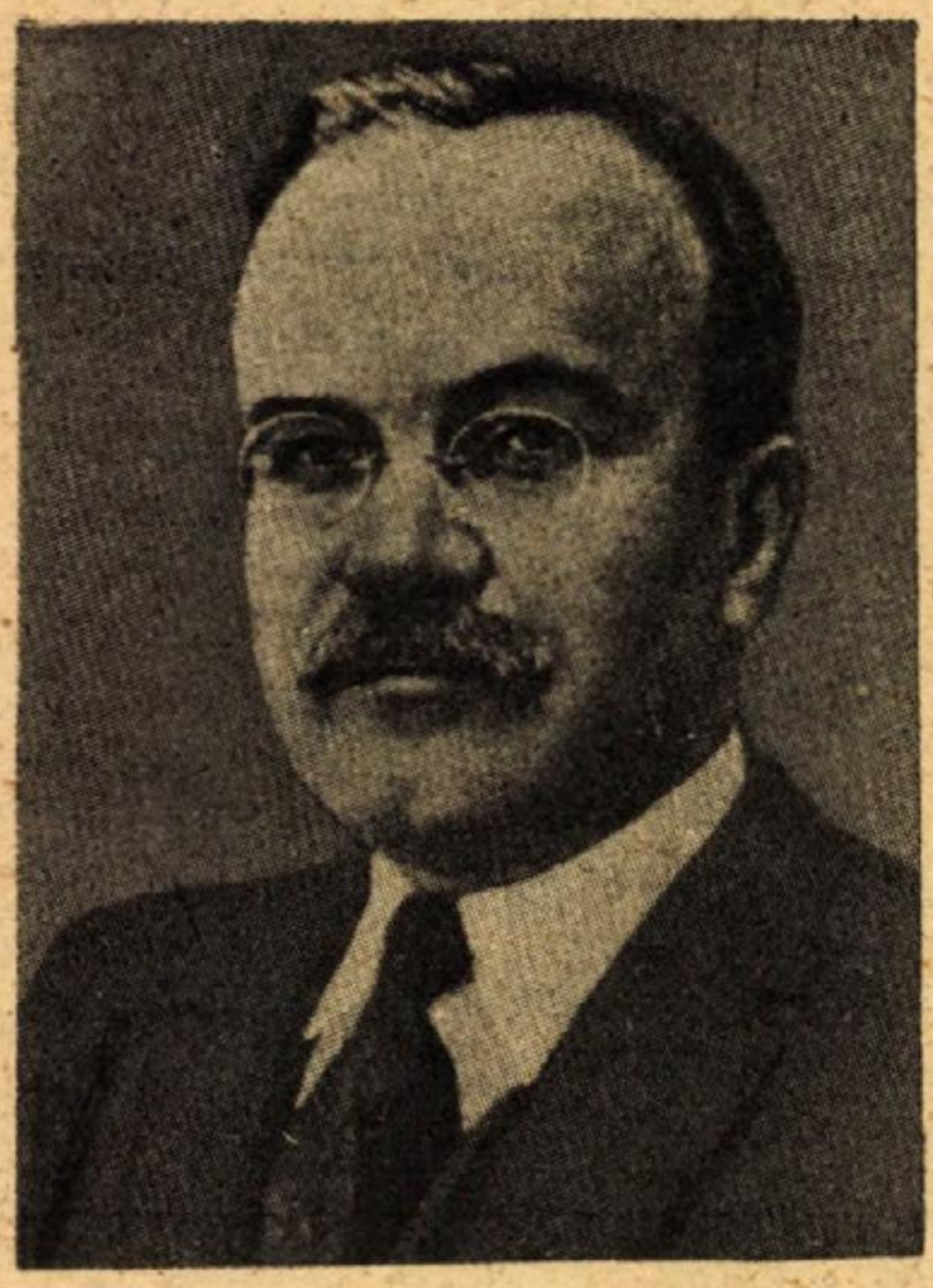

60

éves

Molotovnak érdemeit
Egész világ látva lássa!
Övé a föld legszebb rangja:
A nagy Sztálin munkatársa.

Kultúrfront

Könyvek és emberek

Az újságiró Gébics elvtárs szobájában példás rendet, két elvtársat és három könyvet talált, továbbá azt is örömmel vette, hogy Gébics elvtárs nemrég jött vissza a pártiskoláról. De az újságiró született betűfaló volt és legjobban a könyveknek örült. Le is csapott rájuk, mint a vércse. Három hatalmas könyv volt. Diszkötésben és féltő gonddal külön is becsomagolva.

— Á, mondta az újságiró, — Gorkij vagy Fagyejev, netán Szimonov, esetleg Déry vagy Nexö?

— Ó... ó... olyasféle, — dadogta folyékonyan Gébics elvtárs és az időjárásról kezdett beszélni.

— Eső... hó... szél... jég... úgy, bizony, már jól jönne egy kis havaseső.

Az újságiró viszont, mint említettük, lecsapott a könyvekre és az időjárástól eltekintve olvasni kezdte a könyvek cimeit. A legfelső köteten a következő irás diszelgett: „Piros kakadu avagy Az örök manna itala. Misztikus regény versben és prózában. Irta: Lelki Lilla.” A másik regény cime így festett: „Prof. Freudington: Nők az orvosnál, a papnál és a gyógyszerésznél.” A harmadik könyv cime: „Bob Rilf: Gyilkosok gyilkosa.” (Egyébként a könyvek alatt egy szemináriumi füzet is töpörödött, nem éppen használt állapotban.)

— Hát ezek a bárgyúságok vajjon kié lehetnek? — kérdezte a meghökkent újságiró a könyvekre mutatva.

— Ez? — kérdezett vissza Gébics elvtárs és undorral köpött egyet, de többet nem szólt.

— Az?... — nézett a könyvekre a másik bennlevő irtózattal s ő is köpött egyet.

— Igen, erről a három könyvről van szó, — incselkedett az újságiró. — Hallják, mit ir Lelki Lilla. És elolvasott pár sort. „Átcsorgott a nagy iszonyat lelke csücskén, kicsit imbolygott, majd lehullt a mélybe, ahol a Kláva trónolt.”

— Borzasztó hülyeség, — szólt Gébics. — Ugyan kié lehet ez a förmedvény?

— Kié az asztal? — kedveskedett az újságiró.

— Az asztal az enyém és a szemináriumi füzet is. De kié a könyv? — töprengett Gébics.

— Igen, az asztal a tied, — szólt a másik is. — Az én asztalom pont szembe van vele s ott van rajta egy vastag Ehrenburg, hat szemináriumi füzet és a „Társadalmi Szemle”.

Az ujságiró konokul hadonászott a kezében lévő könyvvel:

Ezek a lelki marhaságok tudtommal indexen vannak.

— Ez az, az ez, iz ez, — ocsudott fel Gébics elvtárs is. — Úgy van, hiszen én indexeltem ki a könyvtárból, hogy ne mételyezzen tovább.

— Az más, — bólintott örömmel az újságiró, — helyes cselekedet öntől, hogy kivonja a forgalomból. És dicsérte egy félóráig. Mikor elment az ajtó előtt megállva, még hallotta Gébics elvtárs hangját:

— A marha fejem, hogy mért nem tettem az aktatáskámba? Ez az alak most megy és megirja az újságba, hogy mit olvasok.

— Micsoda? — képedt el a másik. — A táskádba akartad rakni? Nem mondtam, hogy előbb én akarom kiolvasni őket? *N. S. J.*

Egy lady kalandjai

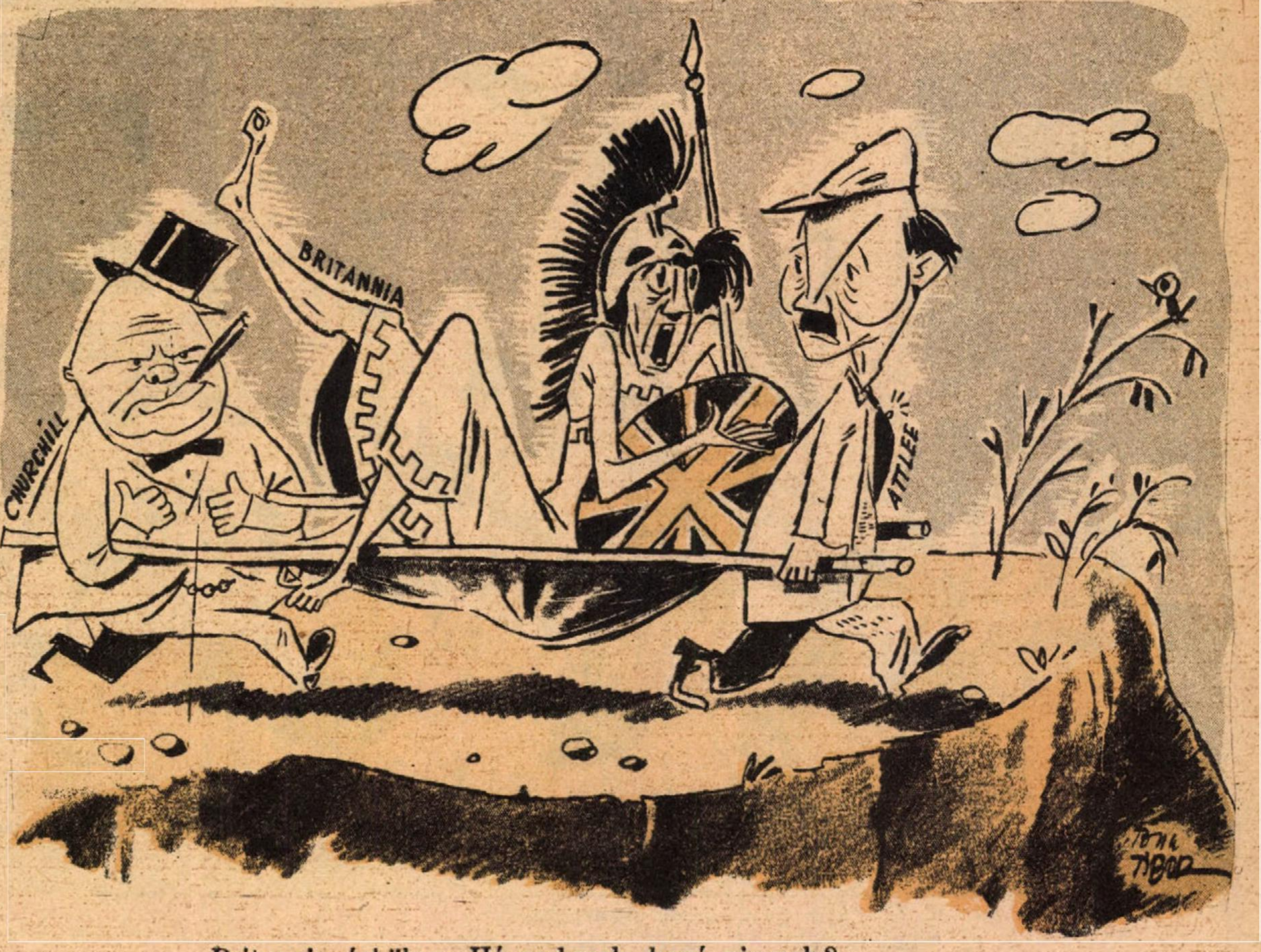

Britannia úrhölgy: Hé emberek, hová visznek?
Attlee: Nyugodjék meg miss, csak ide visszük a lejtőre!

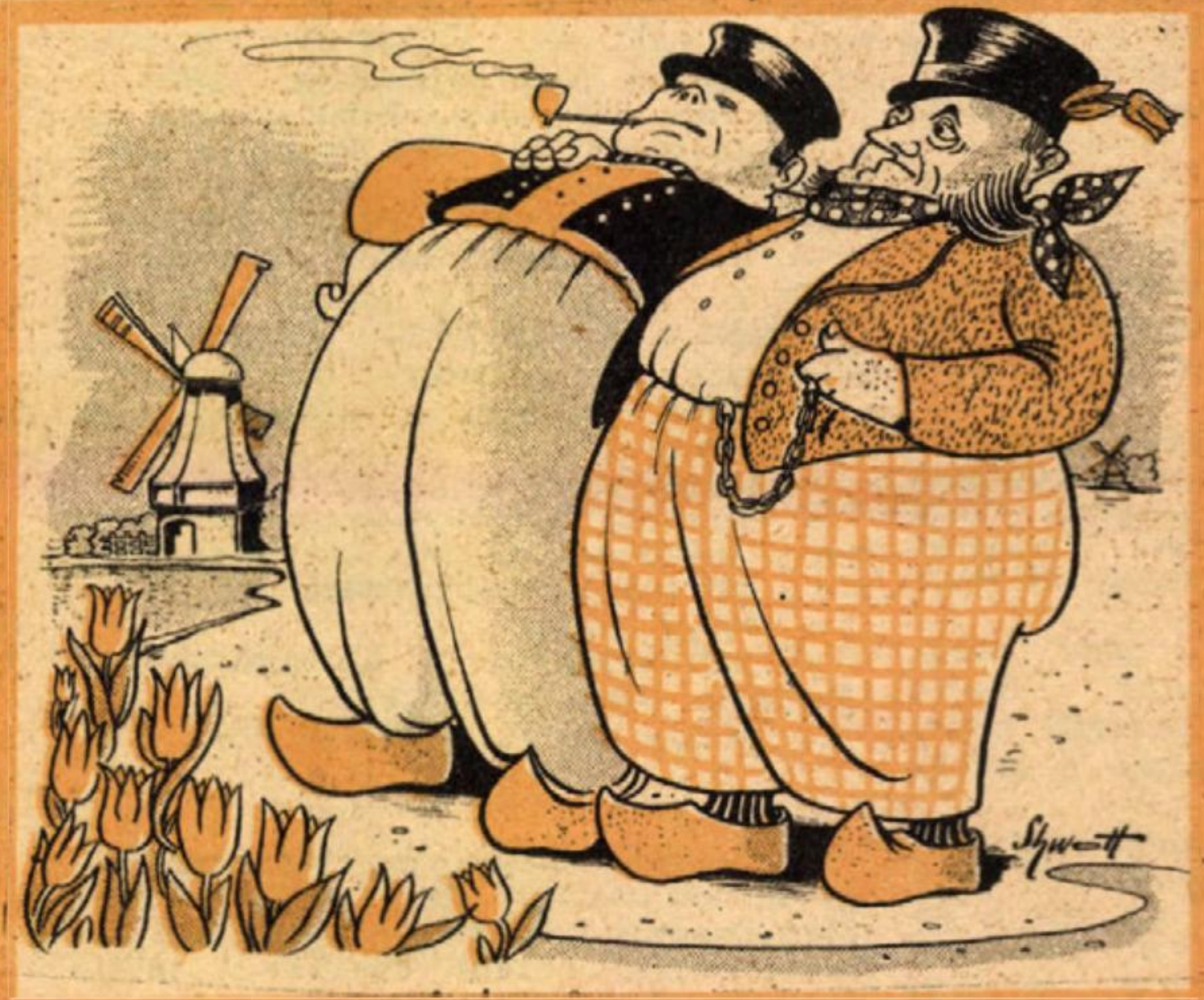

Büszke hollandusok

— Kis nép vagyunk, de nekünk is vannak kémkedő diplomatáink, mint a nagy Amerikának...

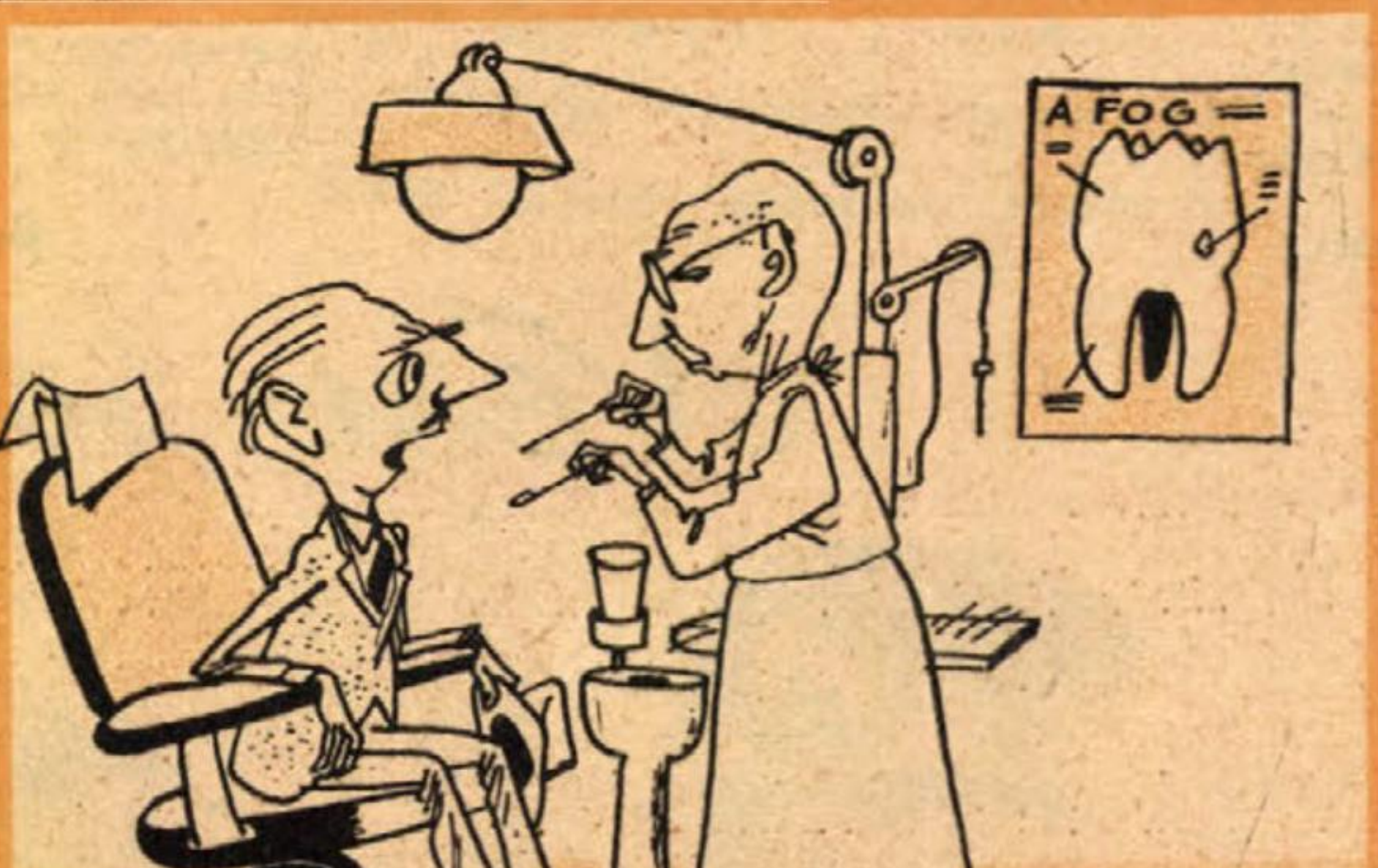

Amint a mellékelt ábra mutatja

— Doktor úr, rendeljen egy jó szemüveget, mert nagyon rövidlátó vagyok!

Remekül szórakoztam...

Előadás után betegre ettem magam a büffében, azután besodródtam a tánchelyiségbe. Ha tudtam volna, hogy mi vár ott rám, kétszer is meggondoltam volna a dolgot.

Még jóformán be sem léptem, Papi Pál termelési felelős a szó szoros értelmében kiemelt a tömegből és leültetett egy székre.

— Na, kisfiú, megkapom a brigád felajánlásának kiértékelését keddre?

Megígértem, hogy keddre meglesz, de ez nem volt elég neki. Akkor megígértem, hogy már készen is vagyok, de ez se tetszett. Nem volt más választásom, megesküdtem rá, hogy a mult hét közepetáján okvetlen leviszem hozzá. Félórai vitatkozás után ebben megegyeztünk és nehogy még valami eszébe jusson, gyorsan megfordultam és szaladni kezdtem.

Ez volt a vesztem. Épp a propagandista karjába rohantam.

— Jó, hogy látlak, — kiáltotta és bevonszolt az egyik sarokba.

Megbeszéltük, hogy a faliújságok eddigi működését teljesen át fogjuk szervezni, hogy ezentúl ne úgy legyen, hanem így, ne így legyen, hanem úgy, és viszont.

Másfél óra mulva szabadultam meg és öles léptekkel elindultam, hogy végre táncolhassak. Már éppen kiszemeltem az áldozatot, akit fel lehet kérni, amikor valaki a vállamra csapott.

— Mi van, öreg fiú?

— Na mi? — válaszoltam kedélyesen, mert az idegeim borzongani kezdtek.

Az újítási felelős volt. Bementünk az első sarokba, az első csavartól az utolsó fogaskerékig mindent elmagyaráztam neki, hogy képzelem a dolgot. Ez másfél óráig tartott pontosan és egyszer sem szakította félbe. Csak amikor befejeztem, kért meg rá, hogy mondjam el mégegyszer, mert még néhány dolog homályos előtte.

Kissé elgyengülve álltam fel és eltökélt szándékom volt, hogy most már táncolni fogok. A sors nem így határozott.

— Szehervusz! — kiáltott rám a kultúros.

— Szehervusz! — válaszoltam fogcsikorgatva és már nem is kérdeztem semmit, mentem a sarokba és elszavaltam neki azt a verset, amit kedden a taggyűlés előtt kell majd előadnom. Még kétszer elszavaltatta velem, aztán utamra engedett.

Mint az űzött vad, úgy néztem körül és mielőtt még bárki megakadályozhatta volna, a hozzám legközelebb ülő lányt felkértem, anélkül, hogy megnéztem volna, ki az.

Bár ne tettem volna. Olyan csacsi volt, hogy amikor részletesen el akartam neki mondani a legközelebbi taggyűlésünkön elmondandó hozzászólásomat, leintett azzal, hogy ne beszéljek, ő most táncolni akar.

Kékvölgyi Vilmos.

AZ MHK DIADALA

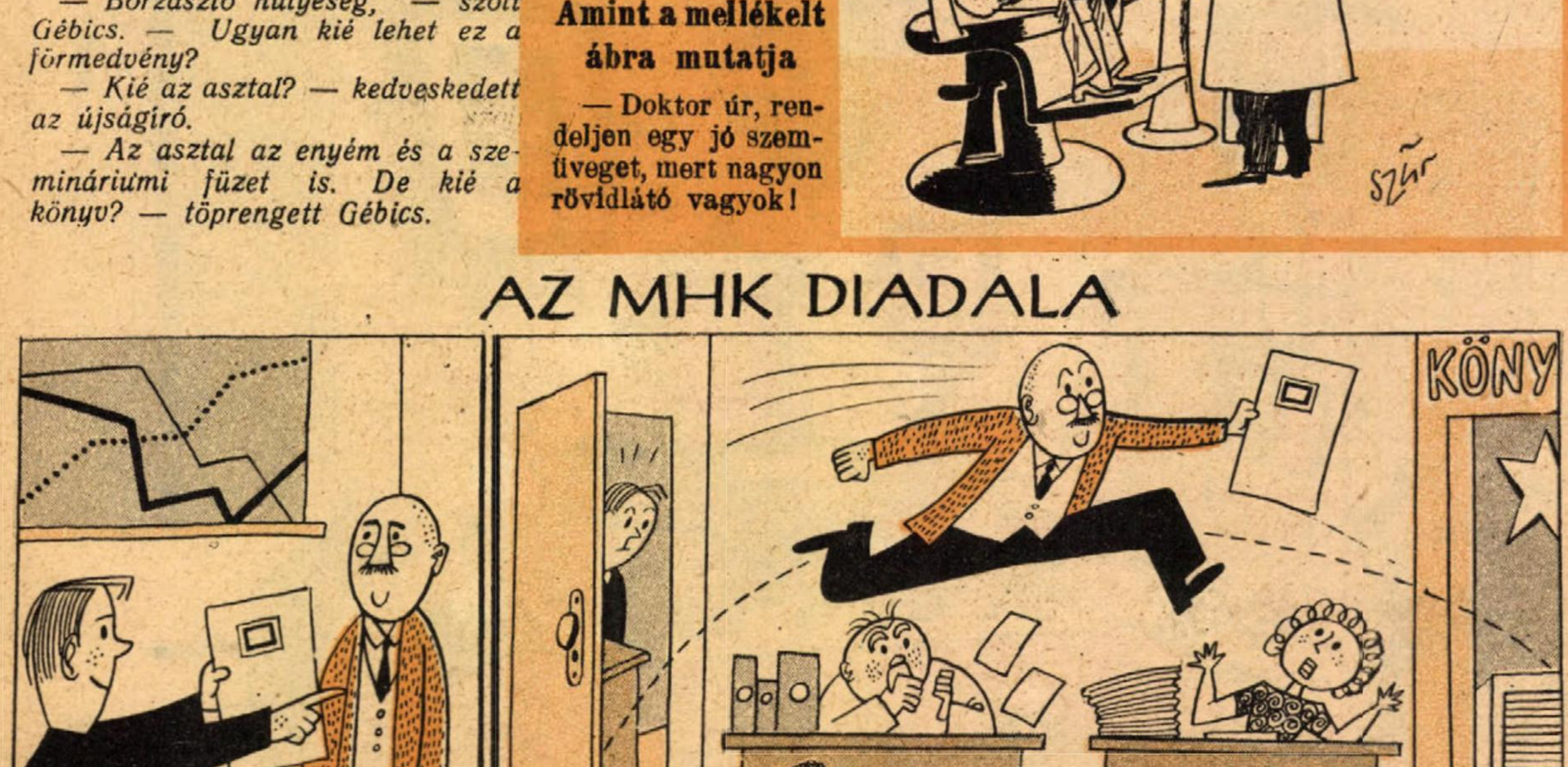

— Legyen szives Kucsera úr, ugorjon át ide a könyvelésbe.

A dolgozó magyar fiatalok boldog életének hű tükre a

„SZABAD IFJUSÁG“

a Magyar Ifjuság Népi Szövetsége központi lapja

Légy Te is előfizetője

Előfizetési díj: 1 hóra 2·— Ft
1/4 év 6·— „
1/2 év 12·— „
1 év 24·— „

„Szabad Ifjuság“ kiadóhivatal Bp. V., Kecskeméti-u. 13. Tel.: 381-555

MÁRCIUS 9.-én

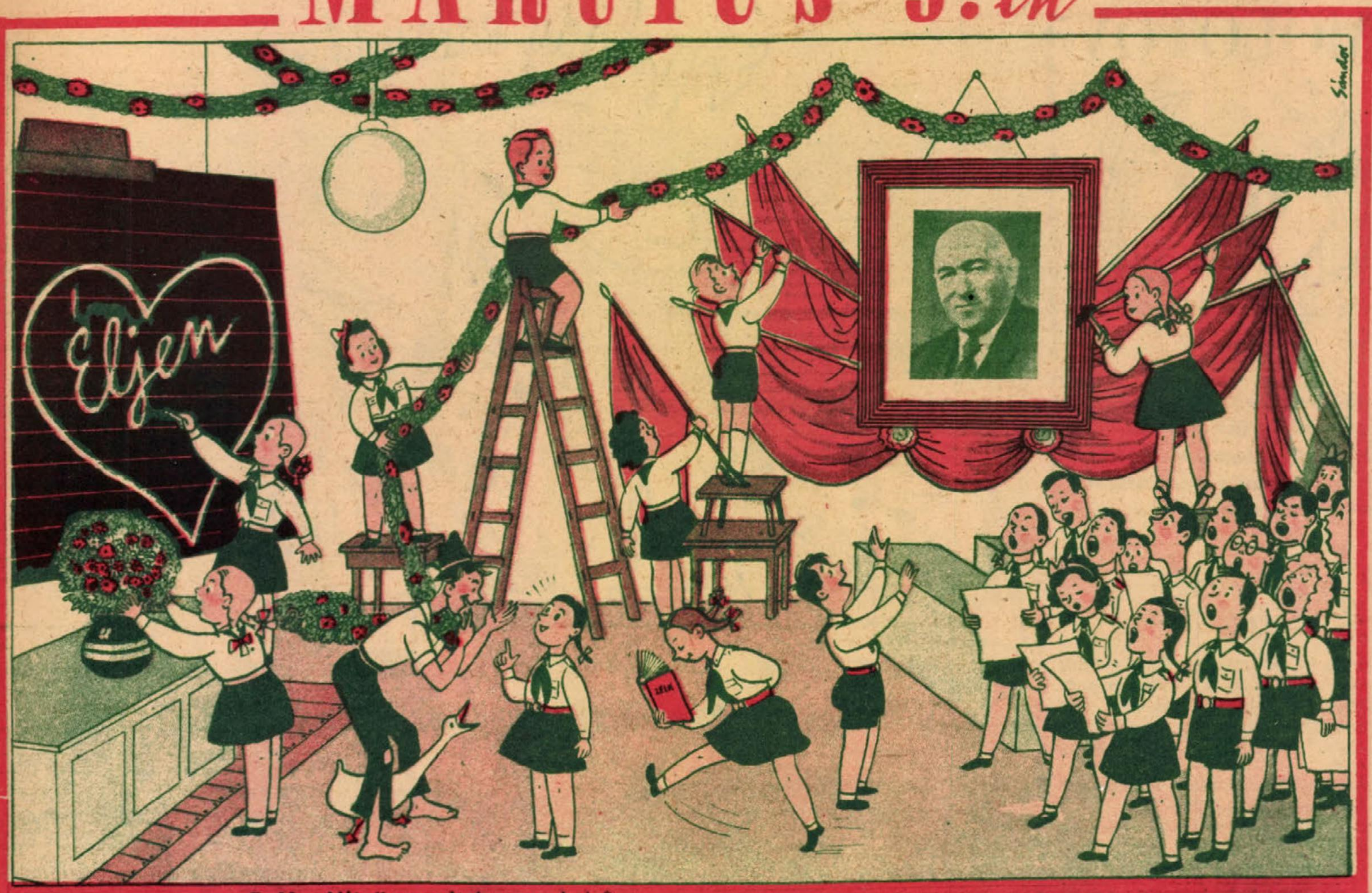

L. M.: Mit ünnepeltek gyerekek?
Úttörőpajtás: A tanító születésnapját.
L. M.: Melyik osztály tanítóját?
Úttörőpajtás: A munkásosztály és az egész magyar nép tanítóját.

Két Shaw-történet

Shawnak egyszer tartozott a kiadója. Hiába volt minden fölszólítás, nem fizetett. Ezért az író elhatározta, hogy fölkeresi az illetőt a lakásán. Az ajtót nyitó inas, mikor meghallotta Shaw nevét, buzgón kijelentette, hogy a gazdája nincs otthon és egyáltalán nem tudja, hogy mikor lesz.

Ám a sors úgy akarta, hogy a kiadó — szerencsétlenségére — éppen akkor ment át az előszobán és Shaw meglátta. A kínos helyzetet Shaw szellemessége mentette meg. Vidáman átszólt az inas fölött a házigazdának:

— Tudom, hogy Ön nincs itthon, de megengedi, ugye, hogy megvárjam?

* * *

Shaw meglátogatta az egyik jóhírű londoni festőt. A művész éppen valami tájképet festett. Shaw megállt a vászon előtt, összehúzta a szemét, úgy nézte a képet, végül megszólalt:

— Ez a lancashire-i táj egészen tűrhető. Csak ezek a felhők fölöslegesek.

És az író egy széles mozdulatot tett, mintha le akarná törölni a felhőket a vászonról.

A festő ijedten fölkiáltott: — Vigyázzon az istenért, Mr. Shaw! A festék még nedves.

— Nem tesz semmit — válaszolta Shaw hanyagul — kesztyű van rajtam...

Nem történt semmi

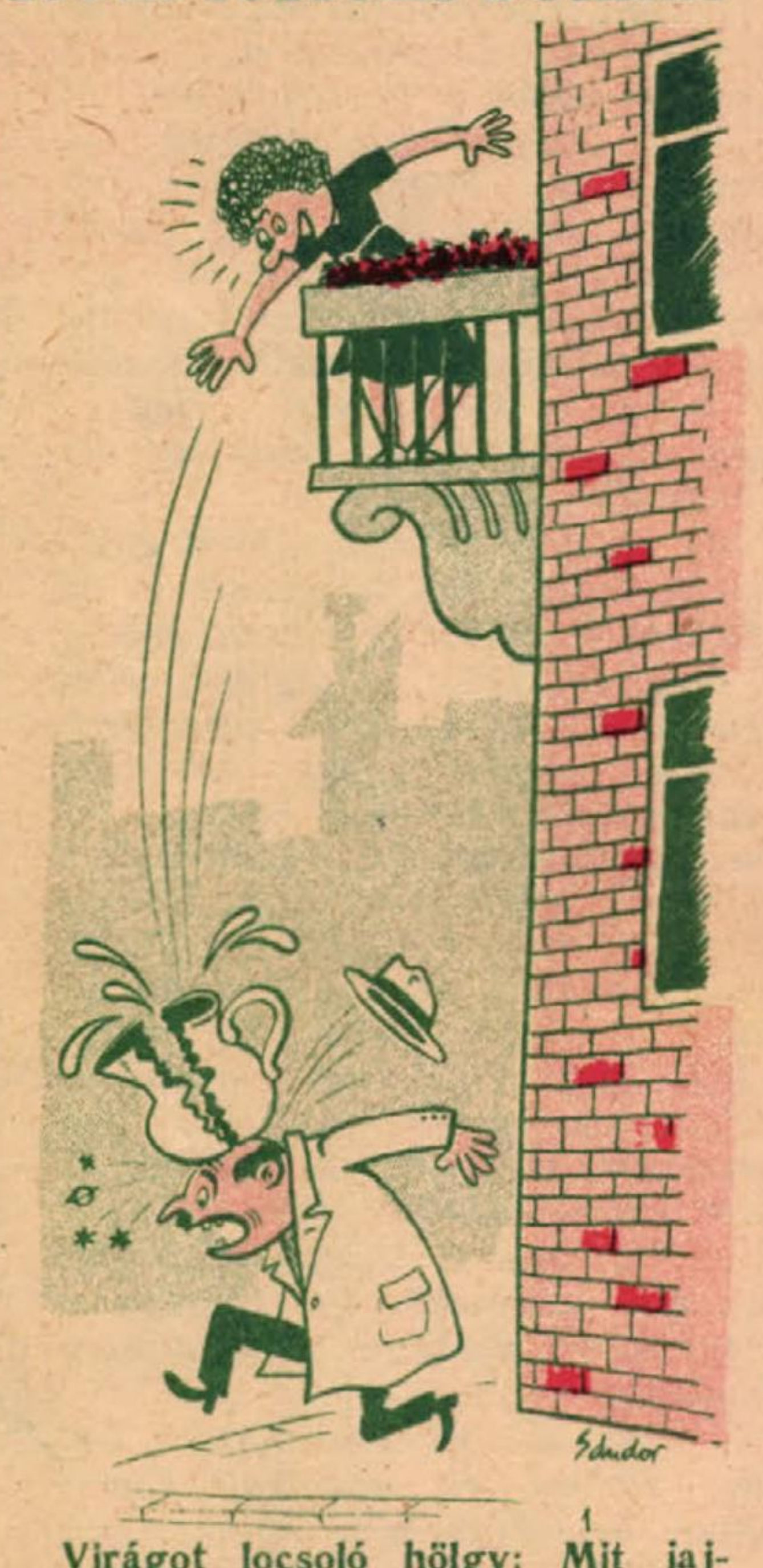

Virágot locsoló hölgy: Mit jajgat? Olcsón kapok új korsót, üveghét van!

Martin Andersen Nexő a Hortobágyon

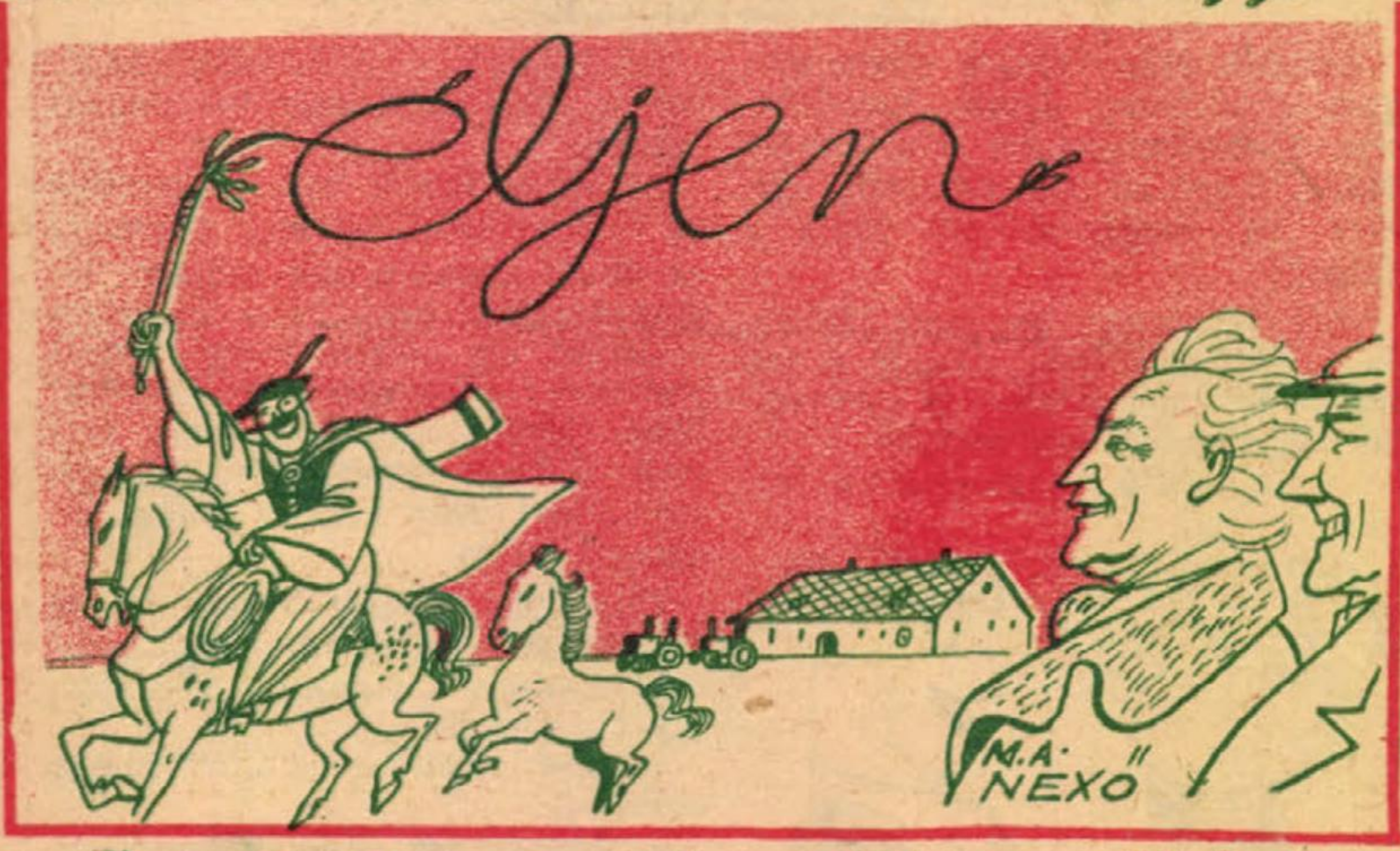

Hogy vagy, hogy vagy?

— Hogy vagy, hogy vagy?

Nehéz kinyomozni, hogy mikor terjedt el ez a járvány. Lehet, hogy Angliából importáltuk, ahol haudujudu-val köszöntik egymást az emberek. Valószínűleg pulykát adtunk érte cserébe... Angliában a haudujudura teljesen értelmetlenül és bután a megszólított is haudujudu-val válaszol. Feleletet sem várnak. Meg is sértődnének, ha valaki értelmesen válaszolna a kérdésre.

Nálunk más a helyzet. Mindenki igyekszik szellemes, újszerű választ adni. Persze, ez nem sikerül, mert az újszerű és szellemes válaszok idővel régiek és szellemtelenek lesznek.

Kezdetben volt a „csak megfagyok, csak megfagyok" válasz. Persze, ezt csak télen lehetett mondani. Nyáron így válaszolt a tréfás ember:

— Még egy kicsit, azután sehogy.

Egy időben járványszerűen terjedt el a szokás, hogy az egyik ismerős így támadt rá a másikra, mielőtt az a „hogy vagy, hogy vagyot" kimondhatta volna:

— Nem tudod véletlenül, hogy vagyok?

A pesszimista lemondóan legyintett:

— Ne is kérdezd!

Az optimista sugárzó arccal válaszolt:

— Egyre jobban!

Egyszer a következő választ lestem el:

— Ebben a pillanatban a közérzetem majdnem kielégítő, vérnyomásom 145, egy kicsit fáj a gyomrom és az alsó zápfogam sajog.

Nagyon ötletesnek hitte magát az a megszólított is, aki kétszeri kérdésre sem válaszolt, hanem töprengő arcot vágott. Végre kibökte:

— Gondolkozom, tehát vagyok!

Ez a „hogy vagy dolog" elpusztíthatatlan. Megtörténik, hogy valakit elgázol a villamos. Arra megy a barátja, lehajol a villamos alá és megkérdi:

— Hogy vagy?

A boxolót knockautolták a ringben, félholtan viszik az öltözőbe, ahol ismerőse megkérdezi:

— Hogy vagy?

A rablógyilkost a siralomházban látogatja meg haverje.

— Hogy vagy? — kérdi tőle.

*

El kellene törölni a „hogyvagy"-ot és a válaszokat. Erről írtam most dörgedelmes cikket — beszéltem el barátomnak, akivel véletlenül találkoztam.

Ő helyeslően bólogatott. Azután megkérdeztem tőle:

— Egyébként hogy vagy, hogy vagy?

PALASTI LÁSZLÓ.

Üzemi ellentervvel a többtermelésért

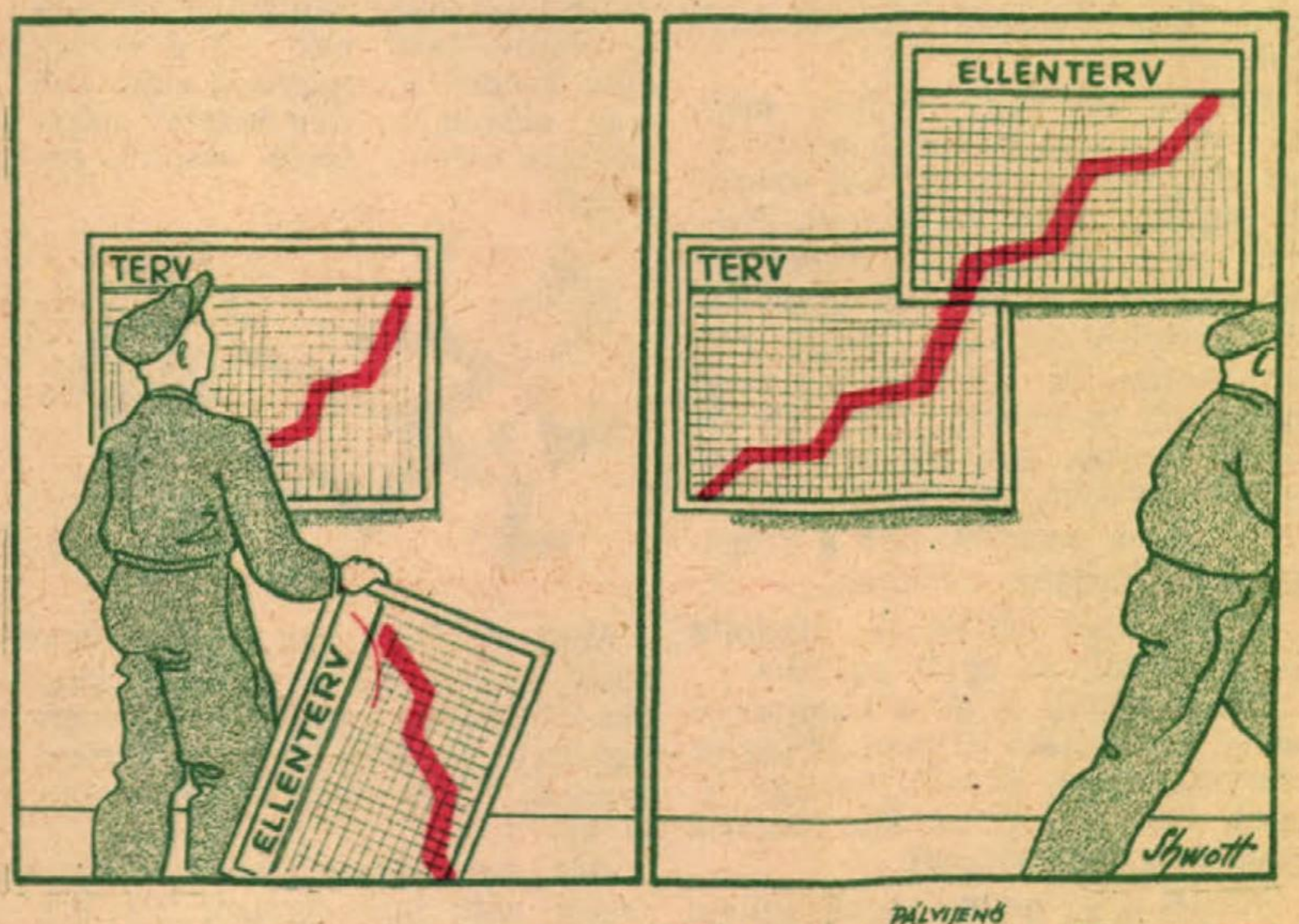

A nagy mérkőzés után

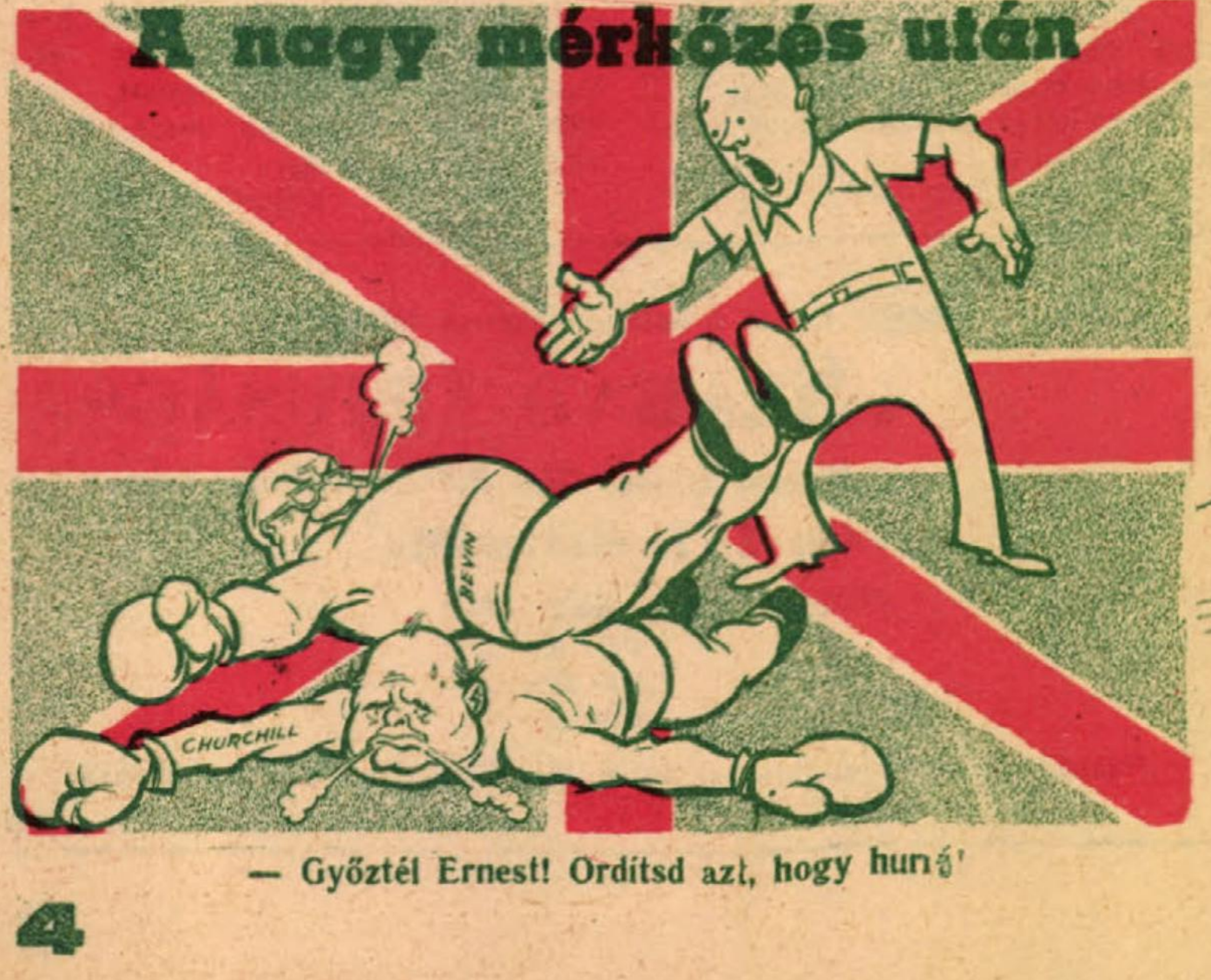

— Győztél Ernest! Ordítsd azt, hogy hurrá!

Nem játék az!

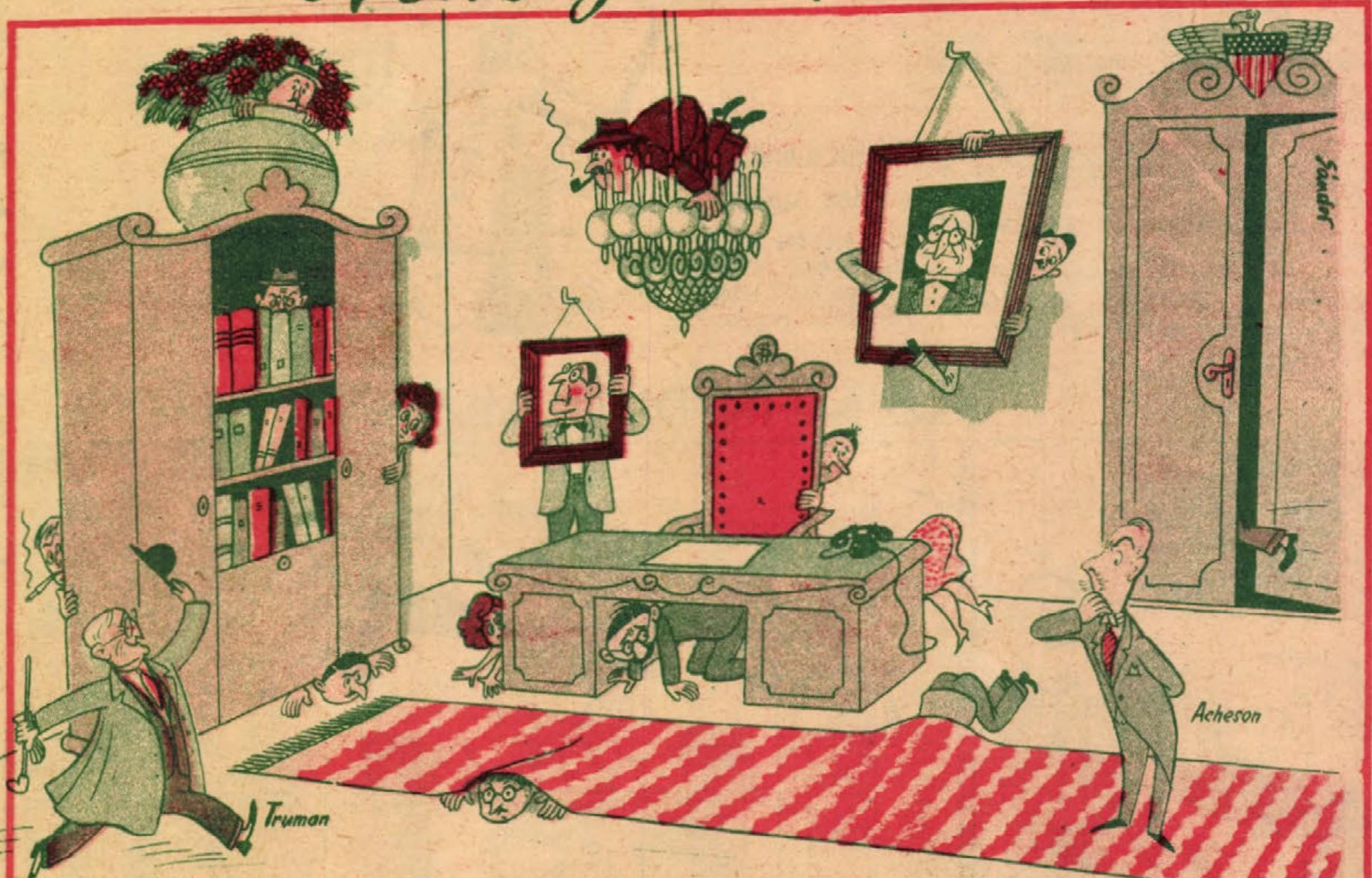

— Mi az Achesonkám, a vén fejeddel bujócskát játszol itt a minisztériumban?

— Á dehogy. Csak éppen most akartam a Keleteurópába küldendő kémszemélyzetet kiválasztani.

Miért utazott a görög király Washingtonba?

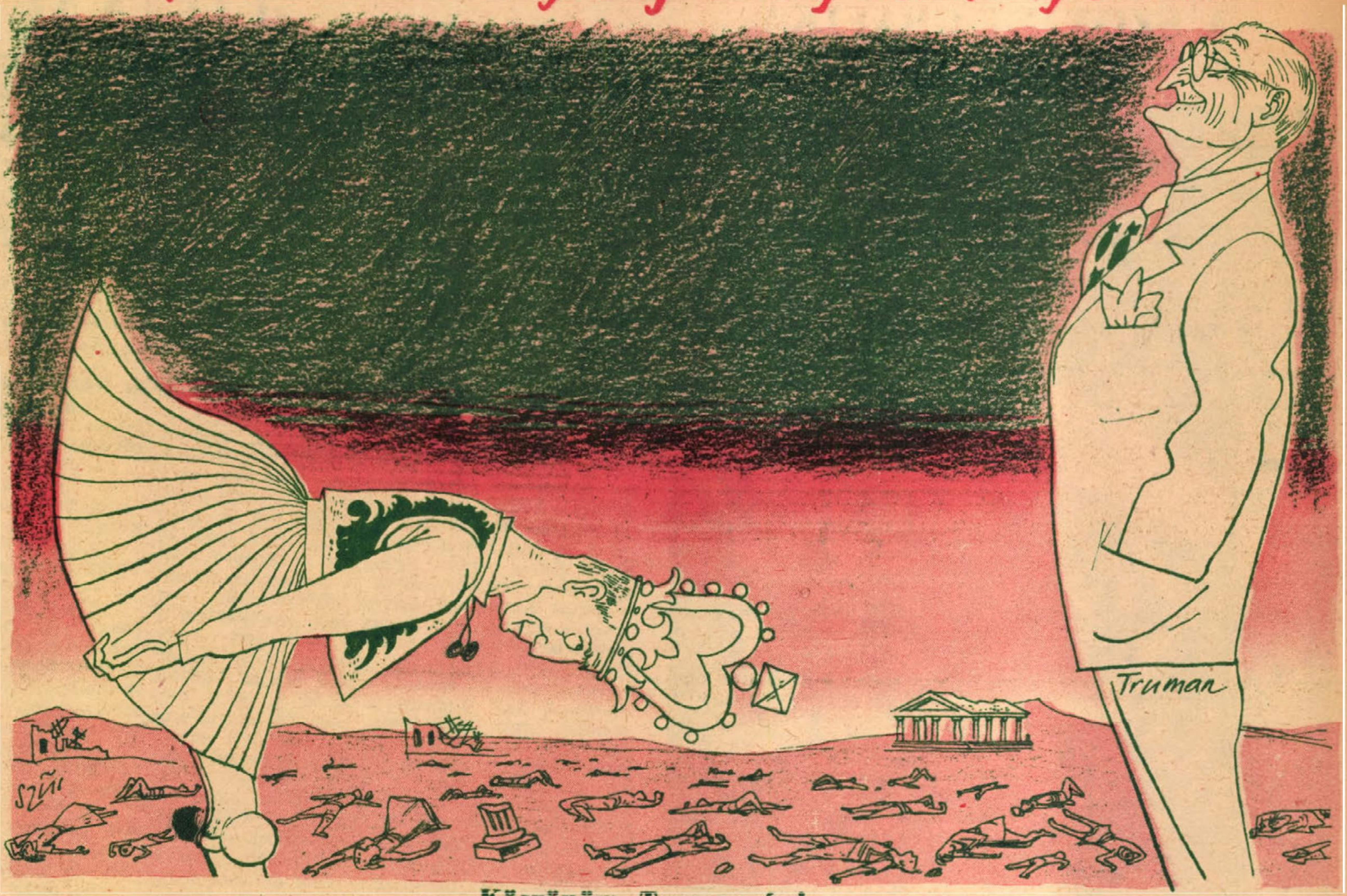

— Köszönöm, Truman úr!

Imperialista hiradó

LONDON:

Érdekes számtani rejtvényt közöl egyik londoni ujság. A kérdés lényege az, hogyha Bevinnek két esztendő kell Anglia teljes tönkretételéhez és Churchillnak is ugyanannyi, akkor mennyi idő alatt teszi tönkre Angliát a kettő együtt?

WASHINGTON:

A takarékossági intézkedések keretében egy szenátor javaslatot tett, hogy a telefon- és kábelköltségek megtakarítása céljából helyezzék át az angol, francia és az olasz kormány székhelyét Washingtonba. A helyiség nem probléma, egyszerűen kibővítenék egy kicsit Truman elő szobáját.

PARIS:

Bidault miniszterelnök közölte, miszerint intézkedett, hogy a postás-sztrájk alatt a párisiak leveleit vigye el a tartalékpostás, a tartalék-postások sztrájkja alatt vigye el a házmester, de miután a házmesterek is sztrájkolnak, vigye el az ördög.

TOKIO:

Hirohitó japán istencsászár tegnap láttamoztatta Mac Arthur amerikai istentábornokkal a Nobel-békedíj jelölőbizottságához írt levelét. Hirohitó levelében felhívja a bizottság figyelmét arra, hogy Trumannak és Churchillnek a békedíjra való jelölése aktuálissá teszi az ő jelölését is, egyben kéri, hogy a Hitlernek és a Mussolininak szánt békedíjat is adják neki, mert azok már meghaltak.

BONN:

A bonni parlament ma tárgyalja a nyugatnémet nemzeti köszöntést. Két javaslat van: **Hello boy** és **Heil Hitler.** Valószínű, hogy a két nyugatnémet nemzeti köszöntésből egyet csinálnak és ilyenformán az egységes nyugatnémet nemzeti köszöntés **Hello Hitler** lesz, vagy **Heil boy.**

(g. m.)

A Ludas Matyi mozgókabaréja

továbbra is minden héten más-más üzemet látogat meg. Legutóbb az Ujpesti Bútorgyár N. V. dolgozói különös szeretettel fogadták művészgárdánkat, sok tapsot kapott Kiss Manyi, Peti Sándor, Kállai Ferenc és a népszerű Harsányi-énekegyüttes, valamint lapunk műsoron szereplő munkatársai.

A francia rabszolgatörvény alkalmából

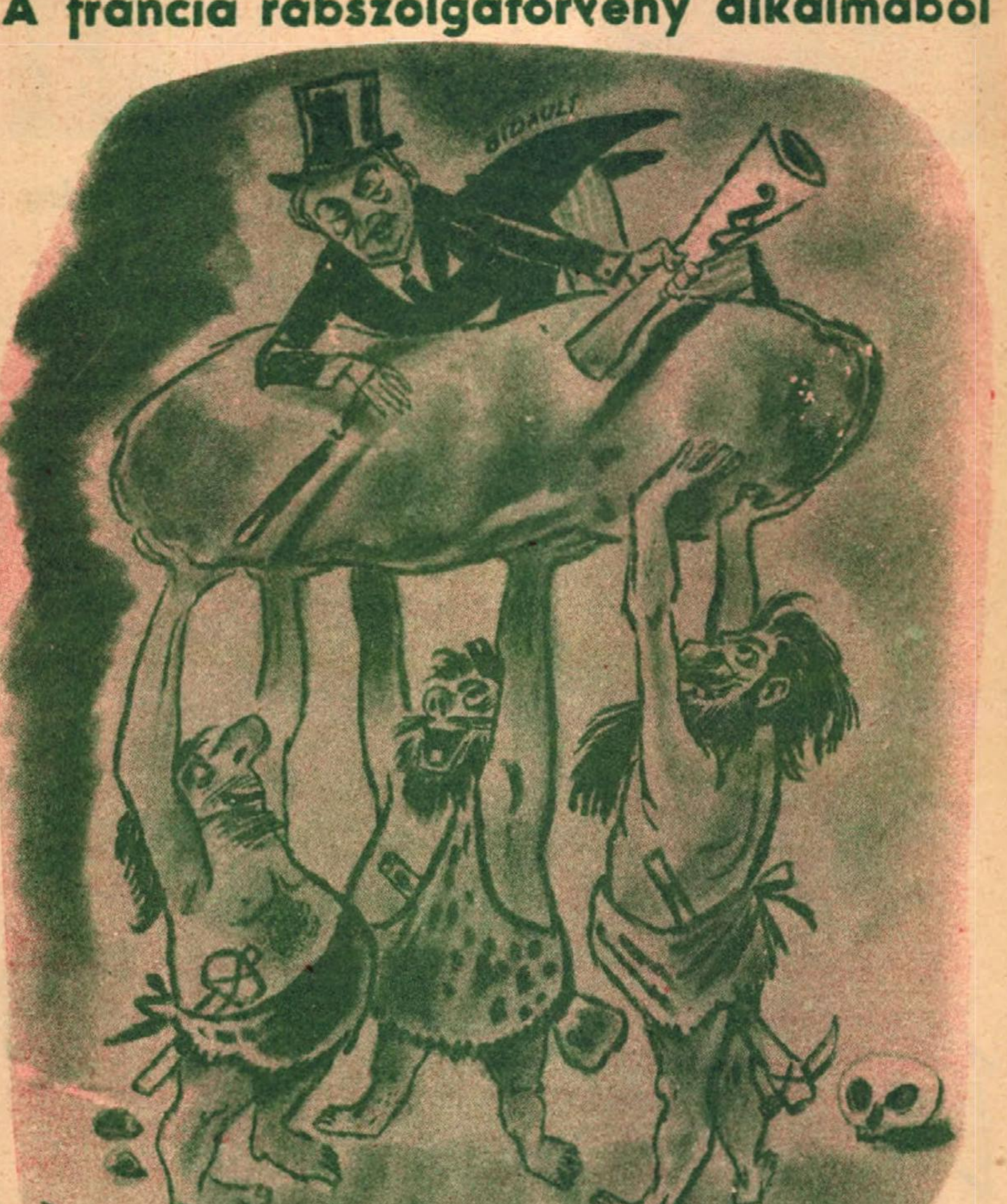

— Éljen Bidault, aki visszahozza Franciaországot a kőkorszakba!

Előzékeny vendéglátók

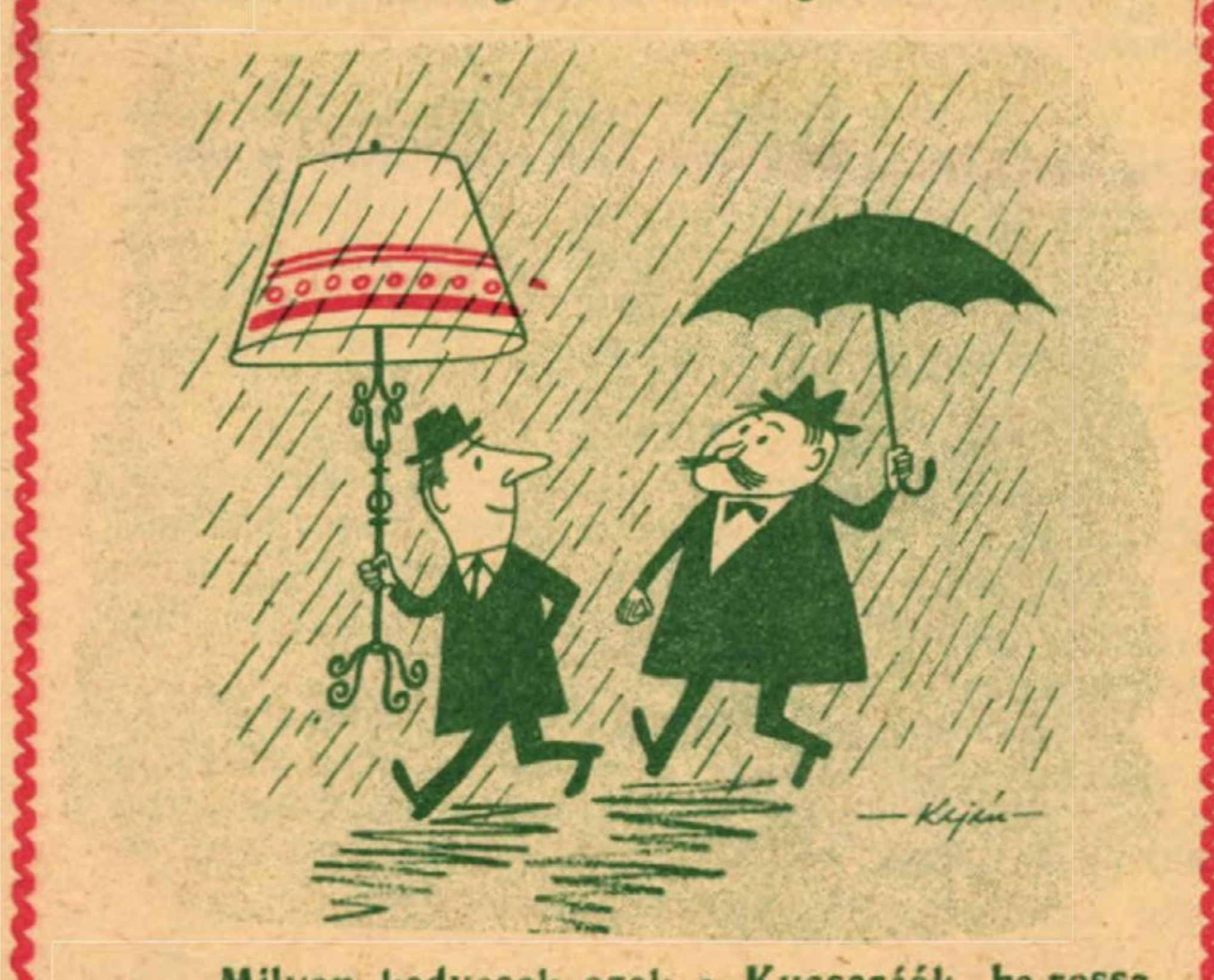

— Milyen kedvesek ezek a Kucseráék, ha rossz az idő, nem engedik el ernyő nélkül az embert.

Szergej Mihalkov:

Az oroszlán és a légy

Ügy adódott, hogy a Légy s az Oroszlán
együtt evett, ételt, italt megosztván.
A Légy, midőn egészen jól lakott,
elszállni készült.
Am a jó napot
inkább folytatta mégis az Oroszlán
selymes fülén pihenvén és napozván.
Ott is ebédelt, — s ott maradt örökre.
Hírét is vitték, mind messzibb körökbe,
visszhangozták völgyek, hegyek,
s főképp maguk a kis Legyek,
hogy Légy úrfi oroszláni tanácsos,
roppant dühe vadakéval határos . . .
Ő az Oroszlán szemefénye!
S mindenki esküszik e tényre,
hogy, ha néha, bármi ok
miatt el kell válniok,
étlen-szomjan bánkódik az Oroszlán
(néki ily bút más baj nem is okoz tán!)
Vadászatra elviszi a kis Legyet,
s egyre-másra oszt ki néki száz kegyet.

Így került a Légy mindenki fölébe,
s mert beült a nagy Oroszlán fülébe,
súghat néki mindent, amit kitalálgat,

hogyne félne hát a Légytől minden állat?
Nem sejti az Oroszlán:
a Légy előtt
mint hajlonganak, gazsulálnak, félve őt,
s hogy a kis Légy önállóan s szünetlen
intézkedik oroszláni ügyekben!

*

Harcolunk a gonosz ellen s evégett
jó lenne, ha meghallaná mesénket
az Oroszlán, — s félretéve egyebet —
kivágná az ilyenfajta Legyeket!

Fordította: Tóth Eszter.

Ez aztán a népszerű sütemény!

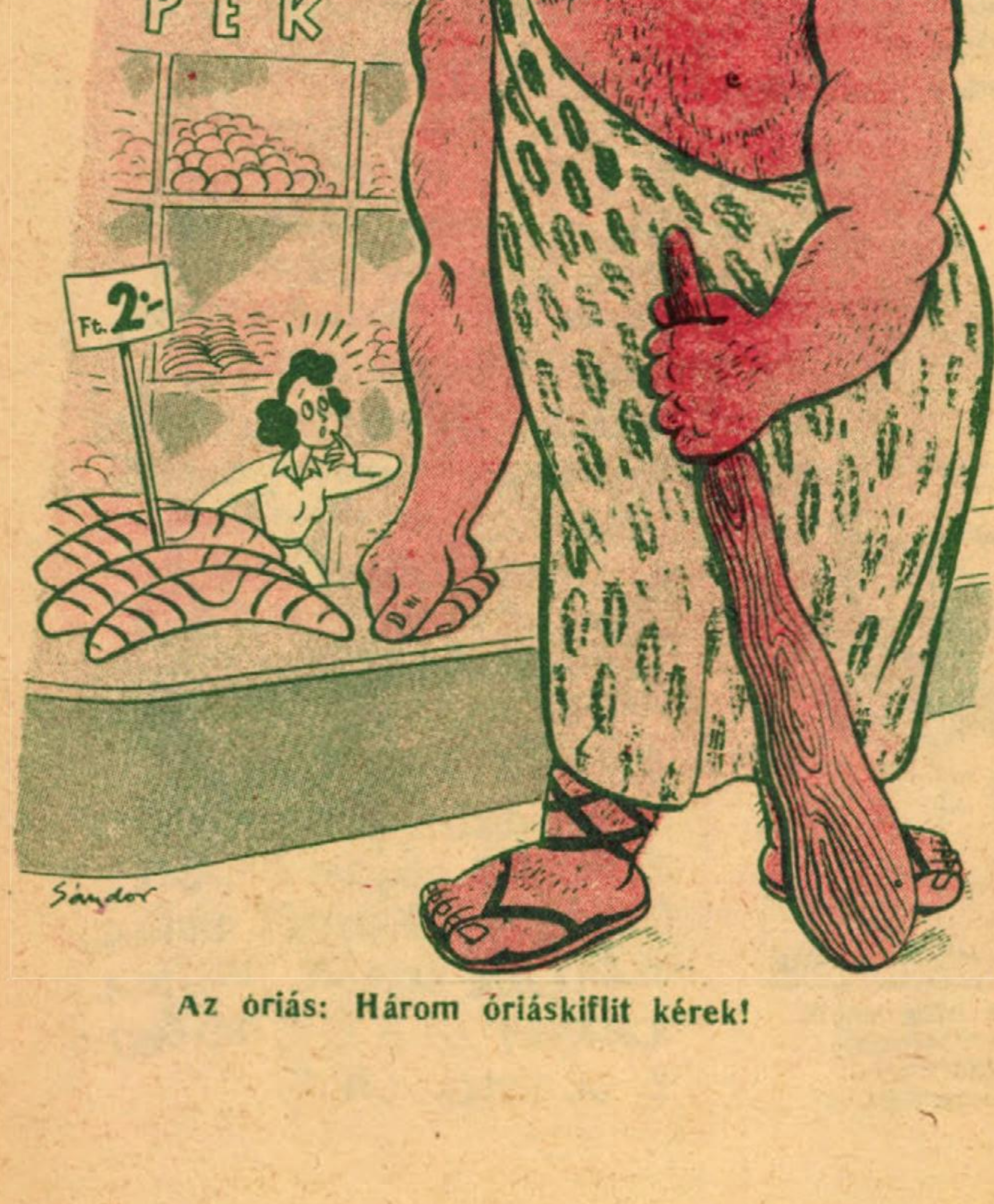

Az óriás: Három óriáskiflit kérek!

Ez Hollywood

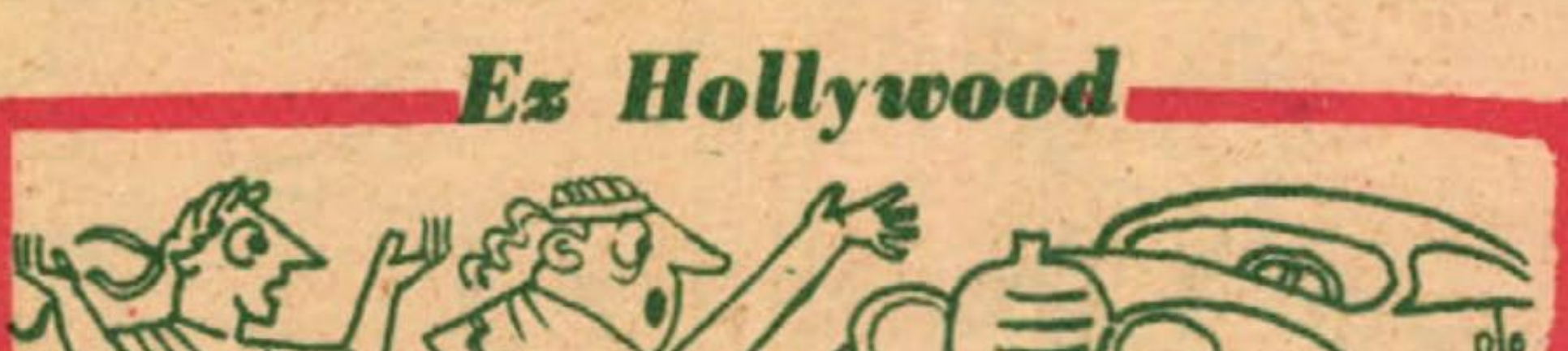

Új, gigantikus, sőt kolosszális filmet készítettek Amerikában az ókori Róma életéről és a bemutató után az egyik kritikus megszólítja a film producerét:

— Mondja uram, nem találta furcsának azt az autót, amely végigszáguldott a régi Róma utcáin?

— De igen. Nekem is feltűnt, hogy kaliforniai rendszáma volt . . .

Tavasz Zsíros Jánosnál

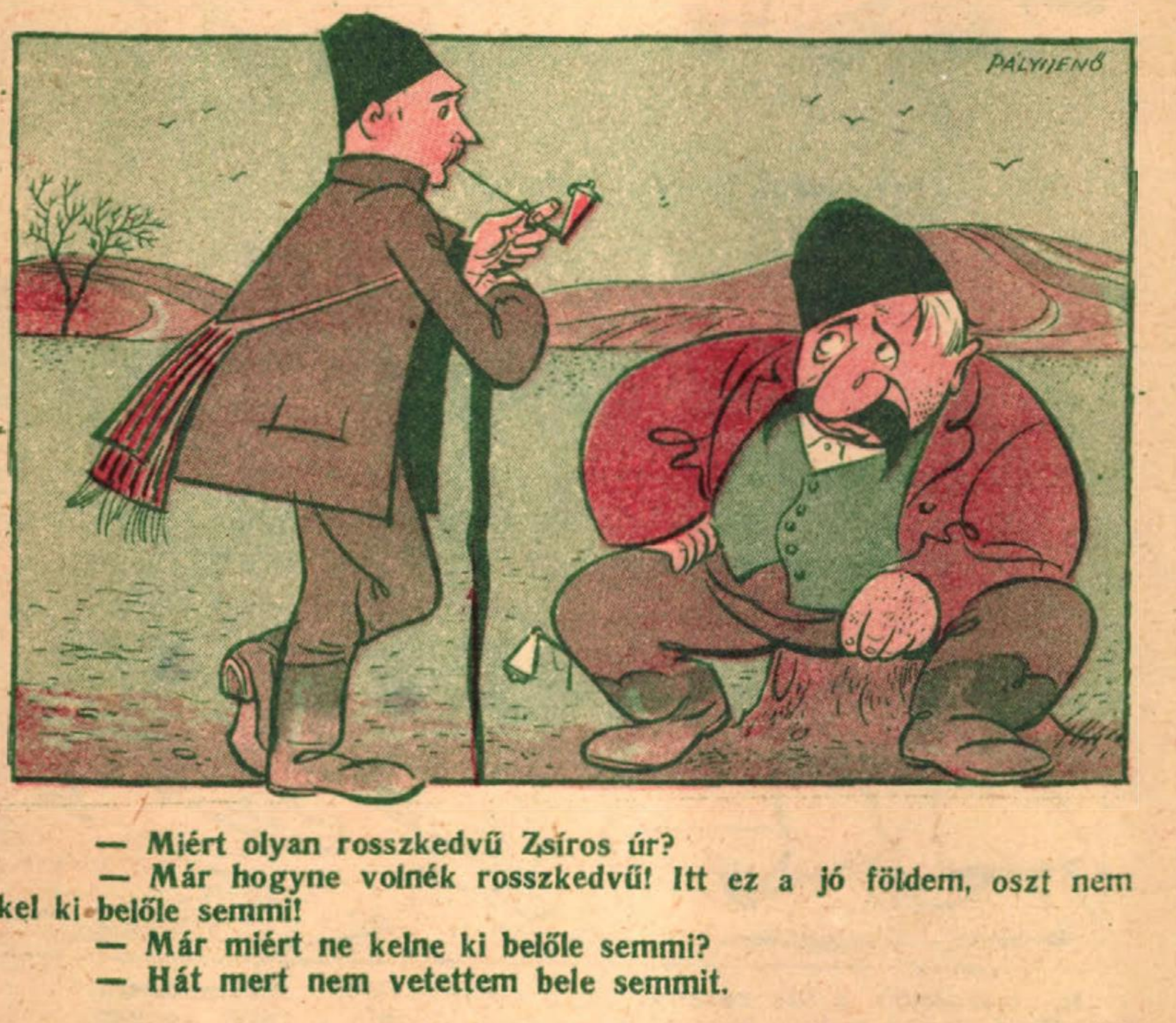

— Miért olyan rosszkedvű Zsíros úr?

— Már hogyne volnék rosszkedvű! Itt ez a jó földem, oszt nem kel ki belőle semmi!

— Már miért ne kelne ki belőle semmi?

— Hát mert nem vetettem bele semmit.

A SZOVJET GRAFIKA kiállításáról

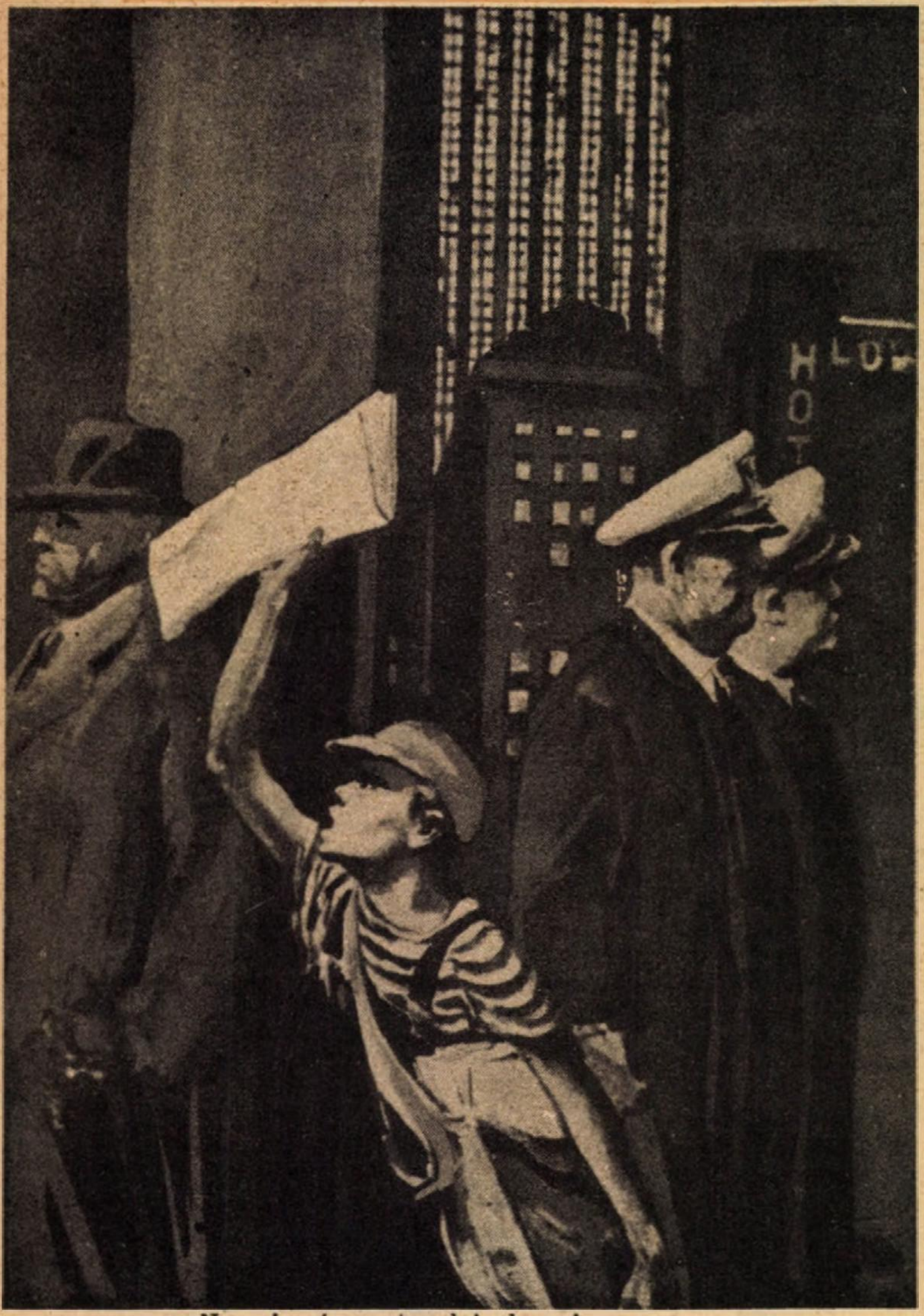

Nem ér rá megtanulni olvasni . . .

Prorokov B. J. rajza

Munkaversenyben a legifijabbak

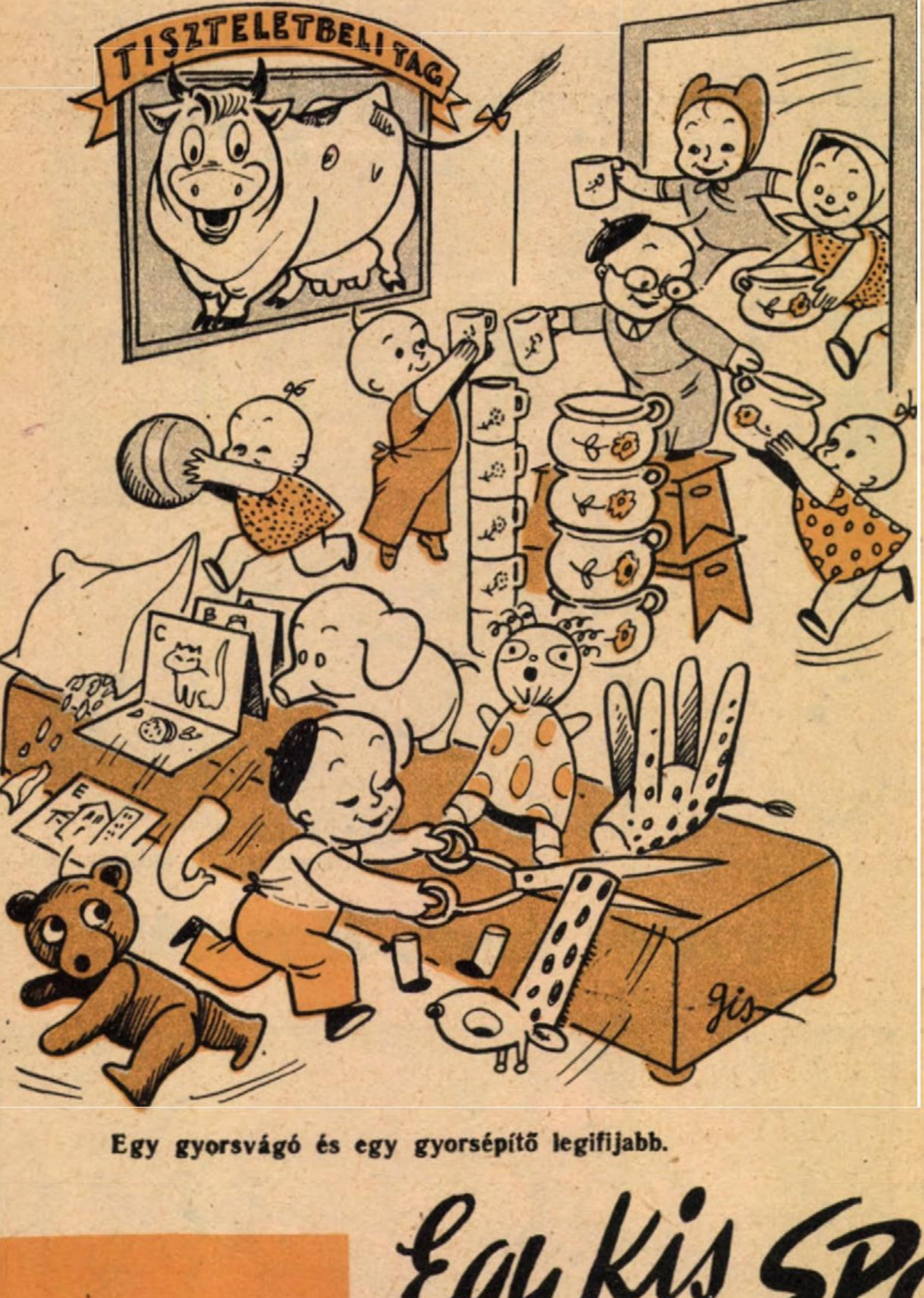

Egy gyorsvágó és egy gyorsépítő legifijabb.

A HUMOR MESTEREI

Gábor Andor *

ÖNÉLETRAJZ

Pályázik a humoros önéletrajz-pályadijra, melyet Halmos Izor irt ki. Jelige: „És ha az irodalom még most sem fog felvirulni, akkor eheti a fene az egészet".

1884 január 20-án születtem abból az alkalomból, hogy Halmos Izor, kinek működése a szürke előidőkbe nyúlik vissza, pályázatot hirdetett egészséges magyar humoristára. Édesanyám keresztkötés alatt küldött be a titkári hivatalba. s jeligés levelet is mellékelt hozzám A pályadíjat azonban, formai okokból, nem nyertem meg, mert, különösen életem első napjaiban, kicsit formátlan valék és sem a külcsin, sem a belbecs iránt kellő fogékonysággal nem bírtam. De emlékszem rá, hogy mikor Halmos Izor a csomagból kibontott, éreztem, hogy életem egyik legnagyobb eseménye előtt állok, illetve fekszem. Ennek az érzésemnek azonnal kifejezést is akartam adni, de nem tehettem, amit azóta is sajnálok, mert még nem rendelkeztem a beszéd adományával. Arra is emlékszem, hogy Halmos Izort akkor még Izidornak hívták s nem irodalmat szokott olvasni szabad óráiban, hanem készpénzt, amit kamatra adott ki és pedig, úgy mondják, hogy ez a kamat sem zömöknek, sem köpcösnek, sem középtermetűnek nem volt nevezhető, inkább nyulánknak, sőt igen magasnak. Van, aki azt állítja, hogy a kamat, amelyet Izrombizrom szedett, egy fejjel kimagaslott az összes kamatok közül. Lehet azonban, hogy ez az állítás csak a Szent Lászlóról szóló népies legendának egy szintén legendás személyére, Szent Izóriuszra és az ő kamatlábaira való alkalmazása. Tény azonban, hogy a sikertelen pályázás után visszaküldettem anyámhoz, aki nem csüggedt e kudarcon, hanem továbbra is megtett mindent, hogy belőlem az a humorista váljon, ami kisvártatva csakugyan vált is:

— Nőjj, fiam, nőjj, — mondotta — s lehet, hogy az leszel, ami Swift Jonathán az angolba, vagy Rácz Pali a hegedűbe. Nőjj, fiam, nőjj, s ha Isten megsegít, te még megnyerheted az Izidor-díjak valamelyikét s akkor kék szalagot fognak a nyakadba akasztani.

Miután helyreigazítottam ezt a tévedést, mely a derbyvel való összecserélésből származott, a kisdedóvóintézetbe léptem s tájékozást nyerve a világ eseményeiről, a következő dal fakadt keblemből:

Halmos Izor a nagy férfi, kiben jó sziv lakozik,
Fogjátok meg Halmos Izort, mert tovább adakozik!
Hogy pazaljon mihamarabb meg muszáj azt gátolni,
Tessék talán ősz szakállát gyámság alá áttólni.
Mindegy néki irodalom, művészet vagy goltúra,
Ennek is jár három krajcár, annak is egy poltura,
Kutya ugat, macska nyávog és a szinész alakit,
Haladnak a karavánok s Halmos Izor alapit.

A dédó-néni elragadtatva tapsolt s táviratilag közölte a költeményt Halmos Izráellel. Mivel azonban a szöveg útközben több értelemzavaró romlást szenvedett, Halmos ez alkalommal sem adhatta ki a pályadíjat s csak távirati áldását küldte fejemre. Izor képét ekkor már medájjonban hordoztam keblemen s otthon, házi oltáromon, a nagy férfiúnak gipszből faragott pompás ércszobra állott, melyet minden este hő imáimba foglaltam. Közben elvégeztem rendszeres elemi iskolai tanulmányaimat is és nyomban a hírlapírói pályára léptem, mely, akkor még, megkívánta ezt az alapos előkészültséget. Hirlapírói pályám egyenesen az Otthon-körbe vezetett, melyben, mint csaknem az egyetlen írót és hirlapírót, igen nagy tiszteletben részesítettek. Itt láttam másodszor Halmos Izort, életem veres fonalát, amint beavatott irodalmi körökkel tartlit játszott s így szólt:

— Van egy dárdám, amire az oszrák-magyar bank fürdőutcai fiókja is nagyösszegű hitelt nyujtana.

Majd ezt mondá:

— Irassék magyar vígjáték, mely tárgyát az Ősidőkből meríti.

Aztán hozzátette:

— Irassék magyar szomorújáték, mely tárgyát az Újidőkből meríti.

Megmeg így nyilatkozott:

— Irassék hosszabb költői elbeszélés, mely rövidebb legyen, mint a Mahábharáta.

Utóbb ezt jegyezte meg:

— Irassék rövidebb elbeszélőköltemény, mely hosszabb legyen, mint Dante Elveszett Paradicsommadara.

Akik körötte álltak, áhítattal néztek rája, s egyhangúlag és szent lelkesedéssel ezt kiáltották:

— Kiguberáni! Kiguberáni!

Akkor még nem értettem ezt az olaszosnak hangzó szót, de azóta megtudtam, mit jelent. Hogy necsak pályázatokat írjon ki Izor, hanem guberálja is ki az összegeket, amikről szó van. Halmos Izor megtette. Egy-egy kupac aranyat helyezett el egy sarokasztalon s azután, mikor a tartli-parti véget ért, magához intette Miskát, a pincért s így szólt:

— Miska, pályázott valaki?

Miska háromszor érintette homlokával a padlót, keresztet vetett és ezt válaszolta:

— Nem, ó jókedvű adakozó! Ismét a kutya sem pályázott.

Erre Halmos Izor besöpörte az aranyakat és vidáman hazakocogott.

Én pedig nőttem-növekedtem hírben és dicsben s kezdtem a helyesírás alapelveit is elfelejteni. Halmos Izorról szóló ódámat már palotában és kunyhóban egyaránt éneklik. Ezen szavakkal:

Alapitott munkásházat, szükecskét és szuroskát,
Alapitott a falára tizenhárom poloskát.
Állnak Pesten szürke házak, hiányosak némikép:
Mindegyikhez alapitott még egy kedves nénikét.
Alapitott egy cilindert a dalai lámára,
Alapitott köpőcsészét a hordárok számára,
S nem hiába róla bömböl állandóan a lap itt,
Alapitott egy fürjecskét, amely hármat alapit.

Halmos Izor azonban még fiatal volt és erős és százharminc éves születésnapján épp úgy kitűzte a maga mindennapi pályadíját, mint Kazinczy és Csokonai idejében. A legöregebb emberek sem emlékeztek már egy ilyen halmosizorra, s az Akadémia is pályadíjat tűzött ki, ezzel a kérdéssel:

— Ki volt Anonymus s jogosan azonosítják-e őt a dubnici krónika és Turóczi krónikája Halmos Izorral?

A pályadíjra azonban, mert Halmos Izor neve is benne volt, megint nem pályázott senki s így a tudományos világ tovább is csak a homályban tapogatózott. Ekkor történt velem, hogy halálom óráját közeledni éreztem s ágyam mellé szólítottam jól megérdemelt gyermekeimet, így szólván hozzájuk:

— Fiaim, csak énekeljetek.

*Halálom után másfél évvel, a mennyország könyvtárában egy többezer kötetes műre bukkantam. Ez volt a címe: Halmos Izor összegyűjtött és kiadatlan pályadíjai. Szent Liber, a könyvtár őre, magyarázólag fordult felém:

— Izor még lent van a földön és folytatja működését. Most Urunk, a jó Isten, akar pályázni egyik díjára, de ha még ő sem tudja megnyerni, akkor kénköves eső küldetik az Otthon-körre és Izor karhatalommal kivezettetik. Ámen.

---

*A szerző ezt a szatiráját 1914-ben irta s az akkori „irodalmi" viszonyokat állítja pellengérre benne.

Hangtalan Heti Híradó

A magyar kormány felszólította Amerikát a leleplezett követségi tisztviselők visszahívására. Truman kijelentette, hogy az U.S.A. Kapitalista állam, náluk a seleftcsökkentés ismeretlen fogalom.

Az április 4-iki felajánlásokkal kapcsolatban Reakczy Jóska egy kétméteres gyertyát ajánlott fel Szent Antalnak azért, hogy a felajánlások csak úgy sikerüljenek, ahogy ő gondolja. Szent Antal kijelentette, hogy nincs olyan hosszu gyertya, amiért ilyen csoda véghezvitelét vállalná.

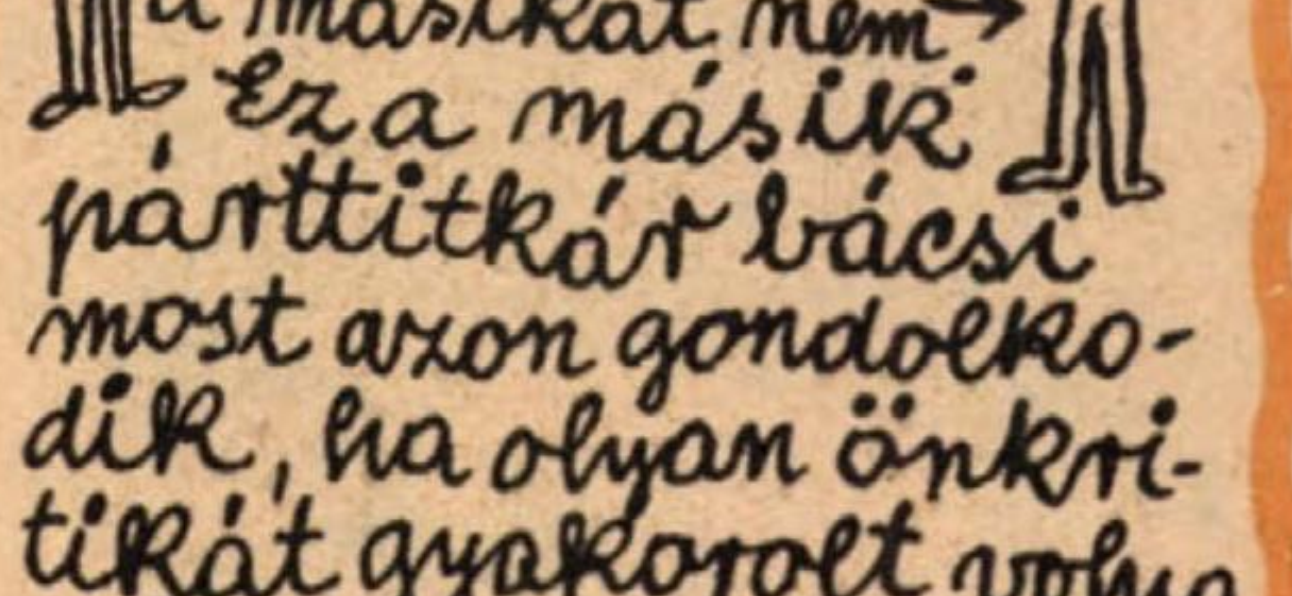

← Ezt az egyik párttitkárt megválasztották, a másikat nem →

Ez a másik párttitkár bácsi most azon gondolkodik, ha olyan önkritikát gyakorolt volna, mint az egyik, vajjon akkor is ő lett volna a másik?

Egy kis SPORTBALESET

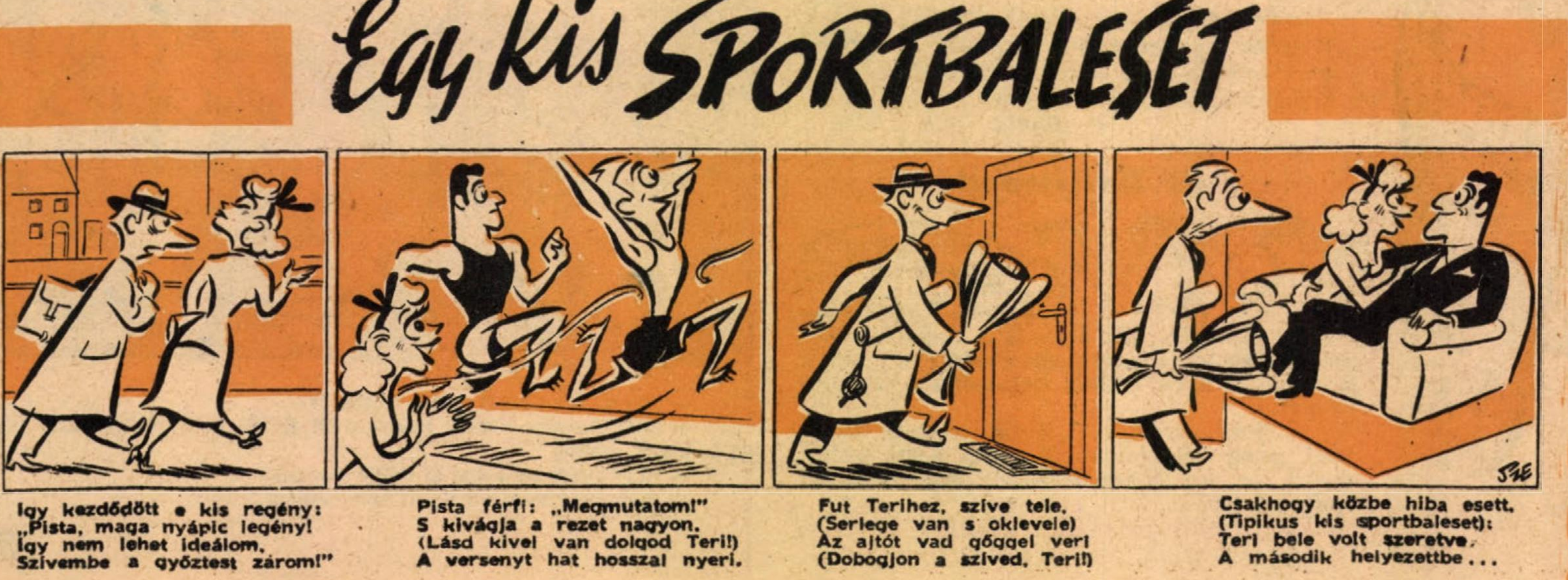

Igy kezdődött e kis regény:
„Pista, maga nyápic legény!
Igy nem lehet ideálom.
Szivembe a győztest zárom!"

Pista férfi: „Megmutatom!"
S kivágja a rezet nagyon.
(Lásd kivel van dolgod Teri!)
A versenyt hat hosszal nyeri.

Fut Terihez, szive tele.
(Serlege van s oklevele)
Az ajtót vad gőggel veri
(Dobogjon a szived, Teri!)

Csakhogy közbe hiba esett.
(Tipikus kis sportbaleset):
Teri bele volt szeretve.
A második helyezettbe...

Bodó Béla:

Csak nagyon sietve

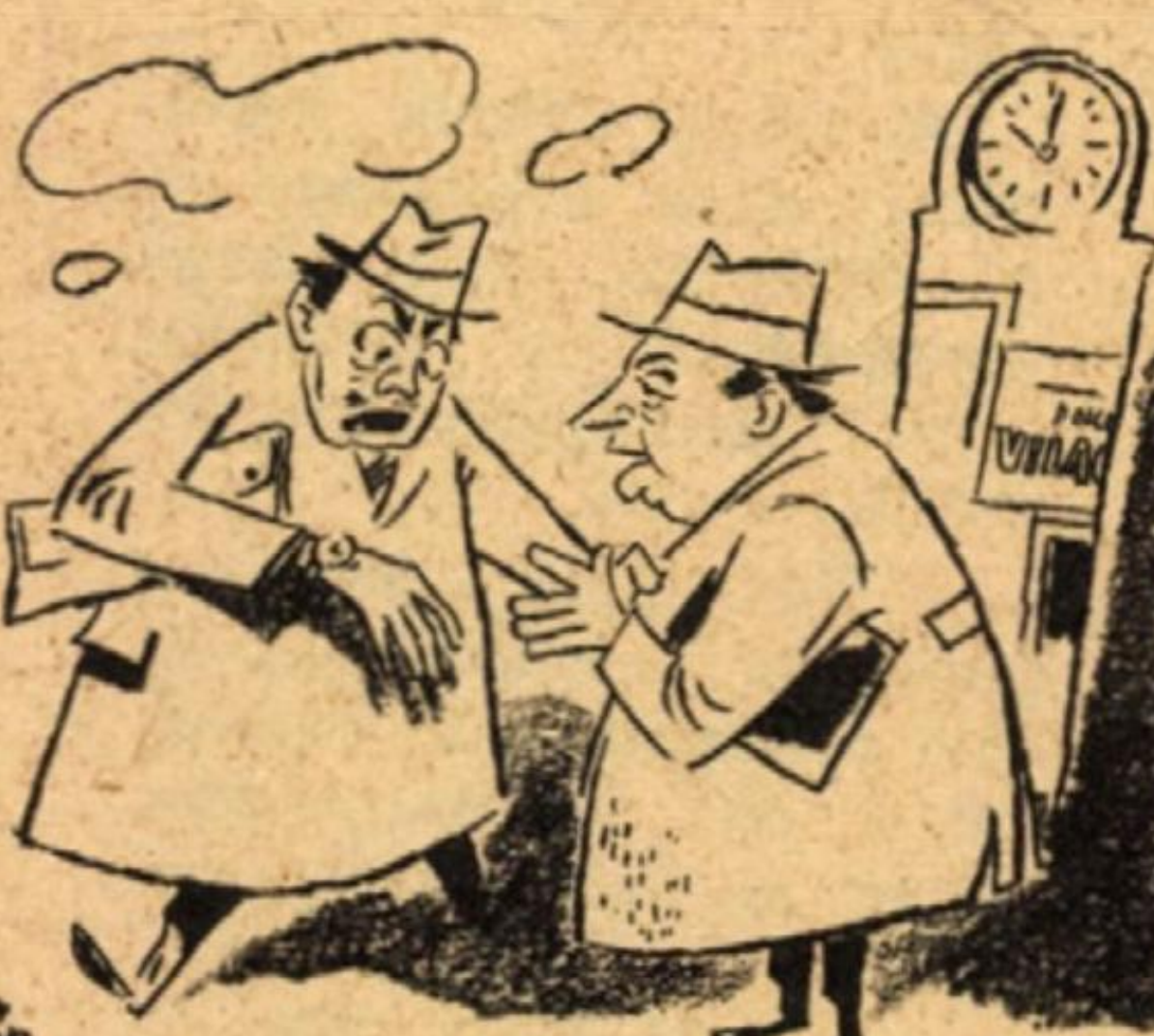

Kedves Ludas Matyi!

Tudom, hogy a nagy szerkesztésben nem sok idejük van, azért gyorsan elhadarom bajomat, ami nemcsak egyedül az én bajom, hanem sokunké. A közismert ismerősről van szó, aki sajnos, nekem is ismerősöm, van egy pár rossz példány belőle az országban.

Szóval megfog, hogy régen látott. Szerintem ez nem olyan nagy baj, mert én is régen láttam őt, mégis megvagyok, sőt.

Hogy mit csinálok? Röviden szeretek felelni: dolgozom, mint minden tisztességes ember a demokráciánkban. ...Ohó, kérem, hát még ő! Bizistenére mondja, akár elképzelem, akár nem, még lélekzeni sincs ideje.

(Zárójelben mondom, kedves Ludas Matyi, hogy már ez feltünt nekem, mert nemcsak hogy lélekzett, de szuszogott is.)

...Egyszóval annyi a dolga, hogy na! És kezdi sorolni az utcán, hogy mennyi is az a na, szóval: reggel alig hogy felkel, már meg is mosdik, aztán felöltözik, reggeli ugyan! és haha! mindössze egy pár falat kolbász, legfeljebb kávé, vagy tea, rántotta néha, de lágyan, ki ér rá megvárni, míg kemény lesz a rántotta? Na és aztán rohanás! Hű barátom, egész délelőtt hol itt, hol ott, ez a hajsza barátom, először is tárgyalni, aztán tárgyalni és mindenki olyan bőbeszédű! Pedig el lehetne intézni a dolgokat röviden is... Nem?

(Kérem, kedves Ludas Matyi ezeknél a szavaknál megmarkolta a kabátomat, mintha csak röviden el akarná intézni.)

...Nézed az órádat? — folytatta szenvedve és tehetetlenül — én is így vagyok, folyton az órán a szemem, minden perc drága, tudod hol kéne nekem már lenni? Budán várnak reggel óta és Balmazújvároson déli egykor és közben beszélni ezzel, beszélni azzal, intézni, jönni, menni, az ember azt sem tudja, hol áll a feje...

(Meg akartam mondani hol áll a feje, de ahogy néztem a fejét, rájöttem: nem érdemes.)

...szóval — folytatta és folytatta — ő csak azon álmélkodik, hogyan bírja, ha véletlen van vasárnap egy félórája, leül és csodálja sajátmagát, mert hétköznap még erre sem jut ideje, a borbélyhoz is legszívesebben úgy járna, hogy otthagyná az arcbőrét, míg megberetválják, majd érte küld, csak el ne felejtse, ami nem is lenne hihetetlen, hiszen annyi a dolga...

(Meg kell mondanom, kedves Ludas Matyi, hogy szabályos időközben közbevágtam, hogy most már mennem kell, most is szóltam, hogy hát én akkor...)

...Én is így vagyok, — mondta, — de még mennyire! Ha hat helyen lennék egyszerre, az is kevés lenne, mi az, hogy hat helyen, tizenhat helyen! Száztizenhat helyen!...

(Delet harangoztak már kedves Ludas Matyi, de ő fogta a kabátomat...)

— És tudod mi a legrosszabb? — kérdezte vérbenforgó szemmel. — Tudod mi?

(Nem tudtam, kedves Ludas Matyi, mi a legrosszabb.)

— Az barátom — mondotta és a szája habzott a dühtől — hogy szinte naponta előfordul: az uccán, a hivatalban megfogják az embert és mindenféle butasággal feltartják. És ha véletlenül találkozik egy barátjával, még egy percre sem állhat meg, hogy két szót váltson vele.

Az angol parlamentben

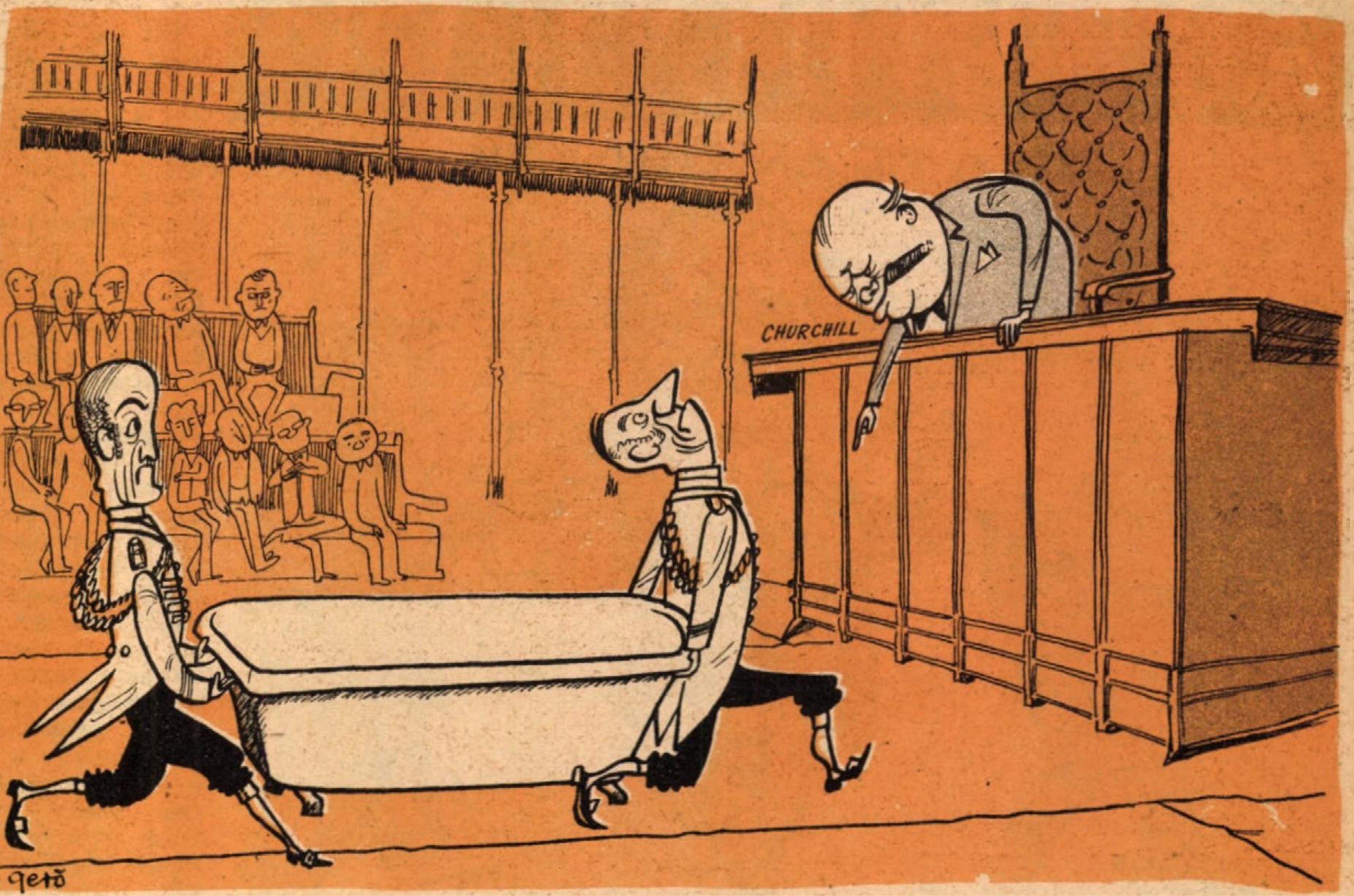

Churchill: Ide hozzák azt a kádat, itt fogom siratni az angol munkásságot...

A nagy francia sztrájk

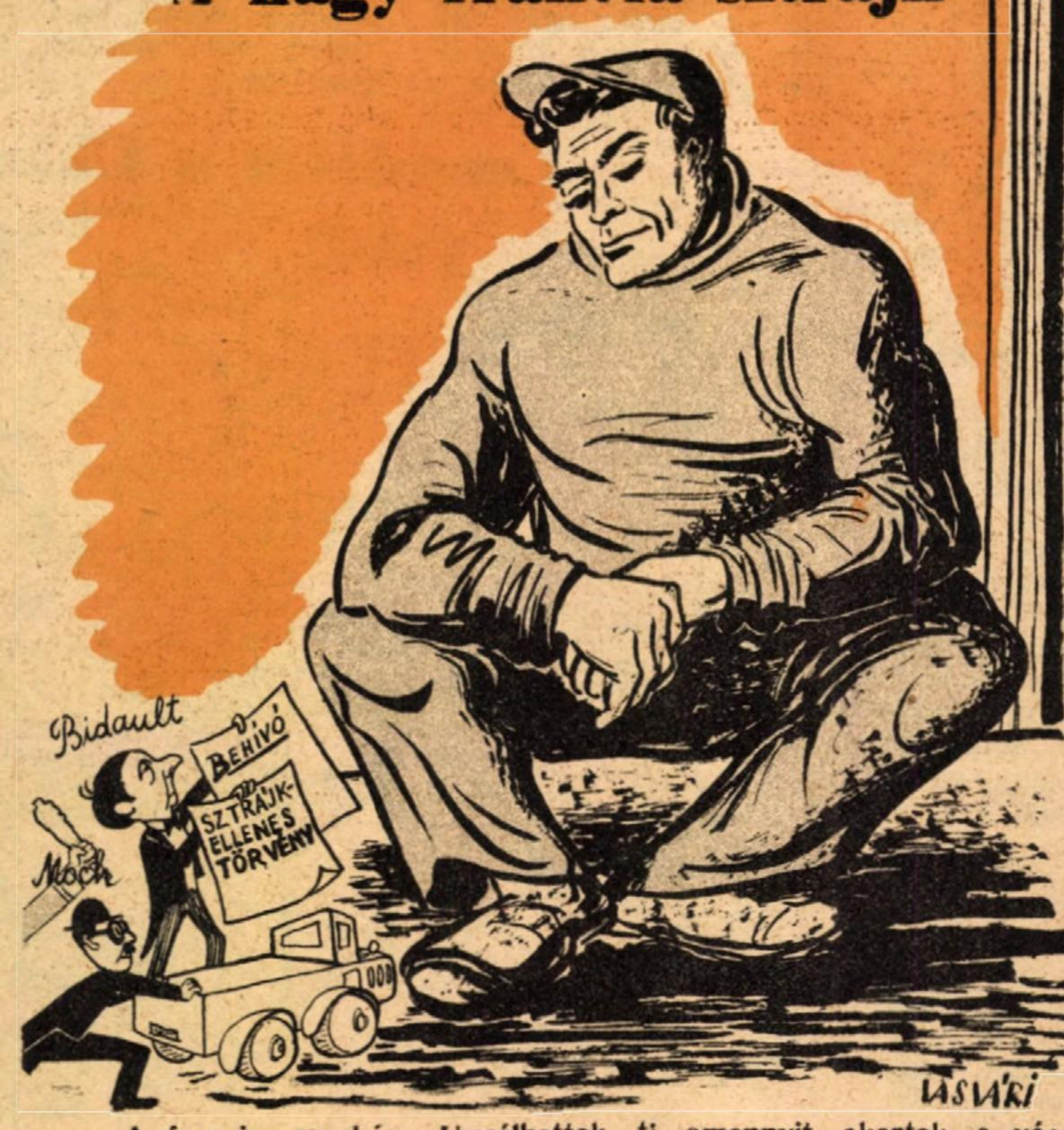

A francia munkás: Ugrálhattok ti amennyit akartok, a végén mégis csak én döntök.

Részlet az imperialista muzeumból

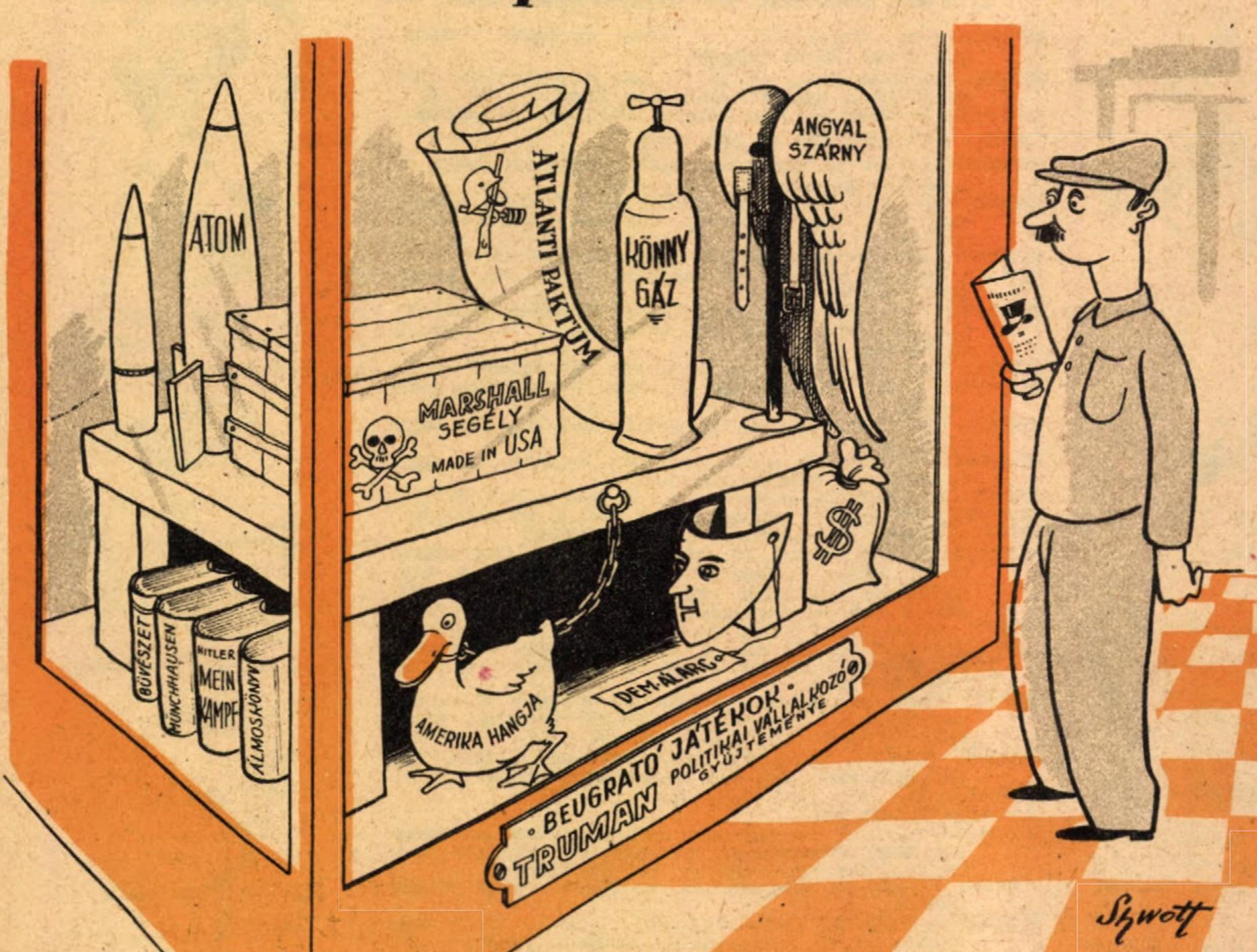

Gergely Miklós:

A nemolvasó emberek hat fajtája

1. A BONYOLULT.

— Kérem én olvasnék szívesen, de a szemem nincs rendben. A kis betűket egyszerűen nem látom, a nagy betűkhöz pedig nincs időm.

2. AZ ELÉGEDETT.

— Olvasni? Olvastam én már eleget kérem! Emlékszem, nyolc éves se voltam még, ezerkilencszáztizben, egy júniusi este volt, már elmúlt tíz óra, elkezdtem olvasni egy Verne regényt.

— És mikor fejezte be?

— Majd ha ráérek.

3. A DÚSKULTÚRÁJÚ AVAGY A KÖNYVTÁRTULAJDONOS.

— Látja? Nézze csak meg jól, körülbelül négyszáz kötet van a könyvtáramban! Mind saját! Már úgy értve, nem én írtam őket, csak én vettem! Van itt tudomány, szépirodalom, ideológia, művészet, amit akar! Négyszáz kötet!

— Dehiszen egyik sincs felvágva.

— Nincsenek? Ja, tudja, én csak elolvastam őket, felvágni majd a feleségem fogja.

4. A PESSZIMOOPTIMISTA.

— Olvasni? Művelődni? Ugyan kérem, öreg vagyok én már az ilyesmihez! Késő van már ahhoz!

— Ahhoz sosincs késő.

— Akkor meg még ráérek vele.

5. A MEGOLDHATATLAN PROBLÉMÁJÚ.

— Nézze, nálam az a baj, hogy én könyveket is akarok olvasni, meg ujságokat is.

— Dehiszen semmitse olvas.

— Na ja, mert a könyvekre nem érek rá az ujságoktól, az ujságokra meg nem érek rá a könyvektől.

6. AZ ŐSZINTE.

— Ugyan kérem, ne mentegessen engem, tudom én, amit tudok, nekem nincs titkom magam előtt! Nem olvasok, mert többre becsülöm a spriccert a betűnél, tudja, mert a spriccernek van az a jó savanykás íze tudja és a betűnek nincs az a savanykás íze. És nem olvasok, mert tele van a fejem sötétséggel tudja, olyannyira, hogy még a saját érdekemet se ismerem fel. Ugyanis olyan tudatlan vagyok, hogy még azt se tudom, hogy buta maradok, ha nem olvasok és elmaradok azok mögött, akik olvasnak, szóval lassan mindenki mögött. És ennekfolytán ki fogok lógni a társadalomból a képzetlenségemmel, mint a díványból a lószőrcsomó, vagy még jobban és úgy állok majd lassacskán az új világban, mint a szamár a hegyen, vagy még úgyabbul. Ilyen marha vagyok én tetszik látni, valljuk be őszintén, férfiak vagyunk egymás közt.

Ezt mondaná az őszinte, ha ráérne, ehelyett azonban röviden csak ennyit mond:

— Janikám, még egy kadarnagyfröccsöt! Negyvenszáz ulti!

Gólyánénál is

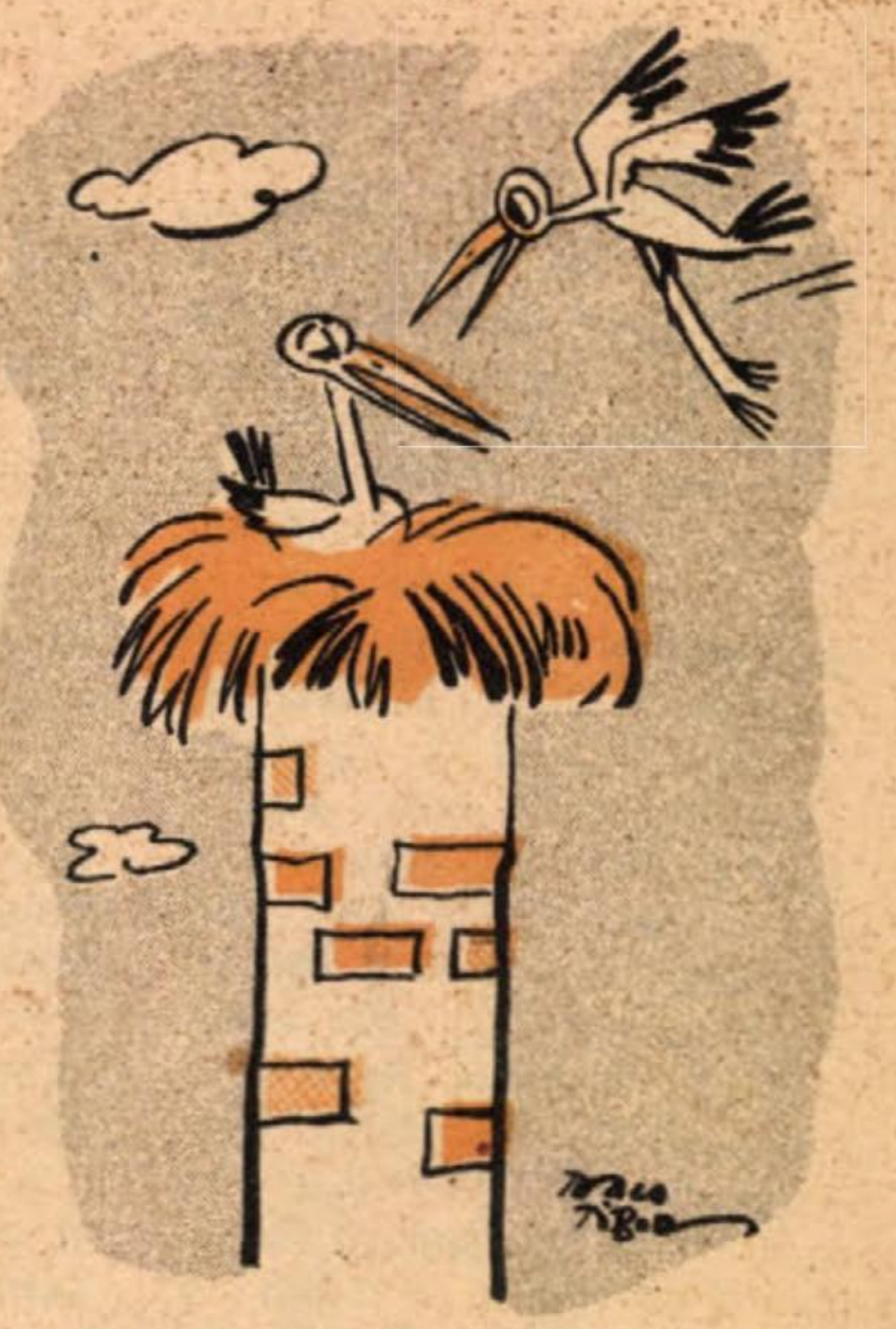

— Jöjjön velem egy kis körrepülésre, szomszédasszony!

— Nem mehetek. A gólyát várom...

Szegény kis akta

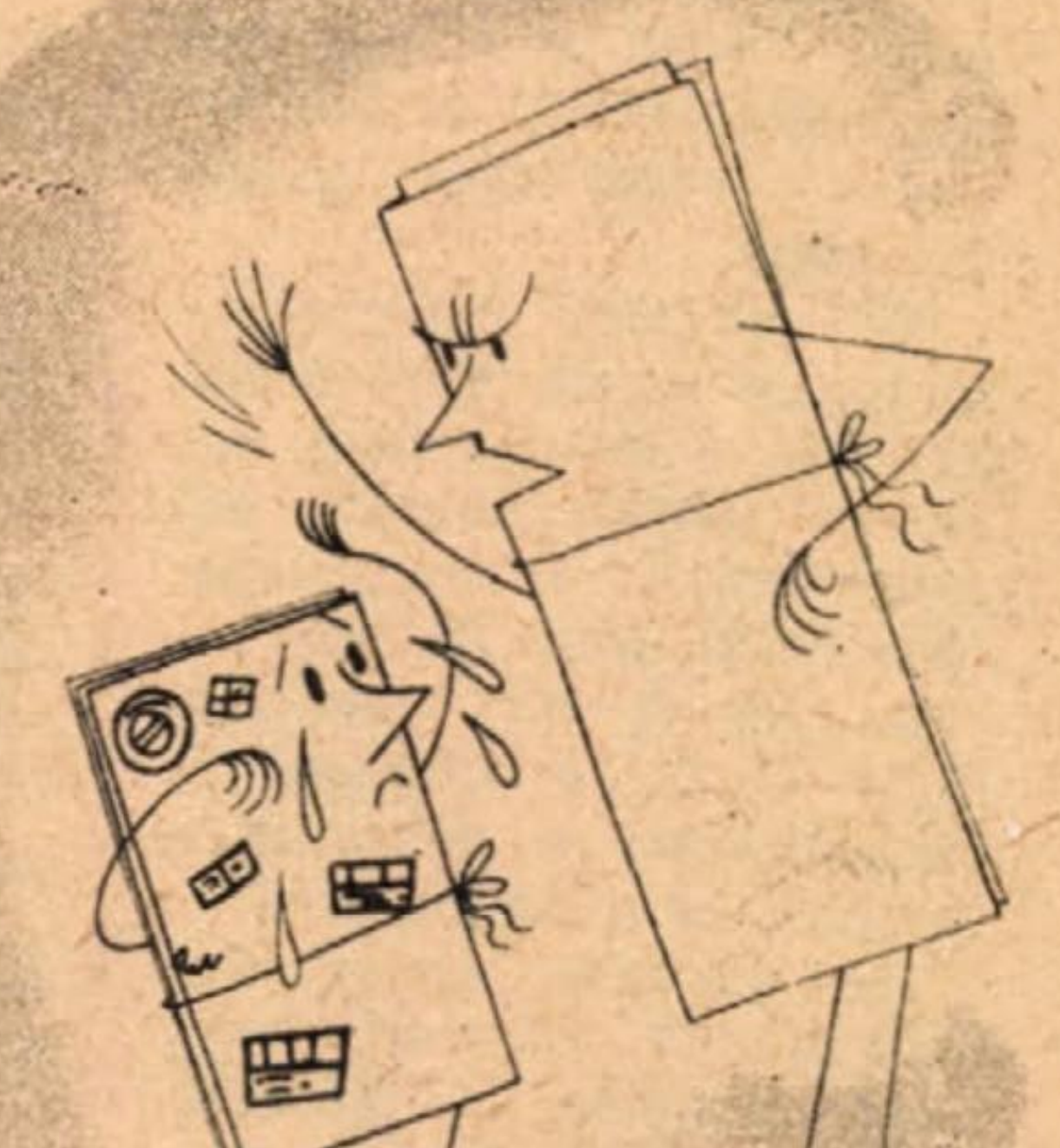

— Hol járkáltál te haszontalan kölyök, csupa pecsét az egész ruhád!

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ.**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Ludas Matyi a CHINOINBAN

RITKA PILLANATFELVÉTEL

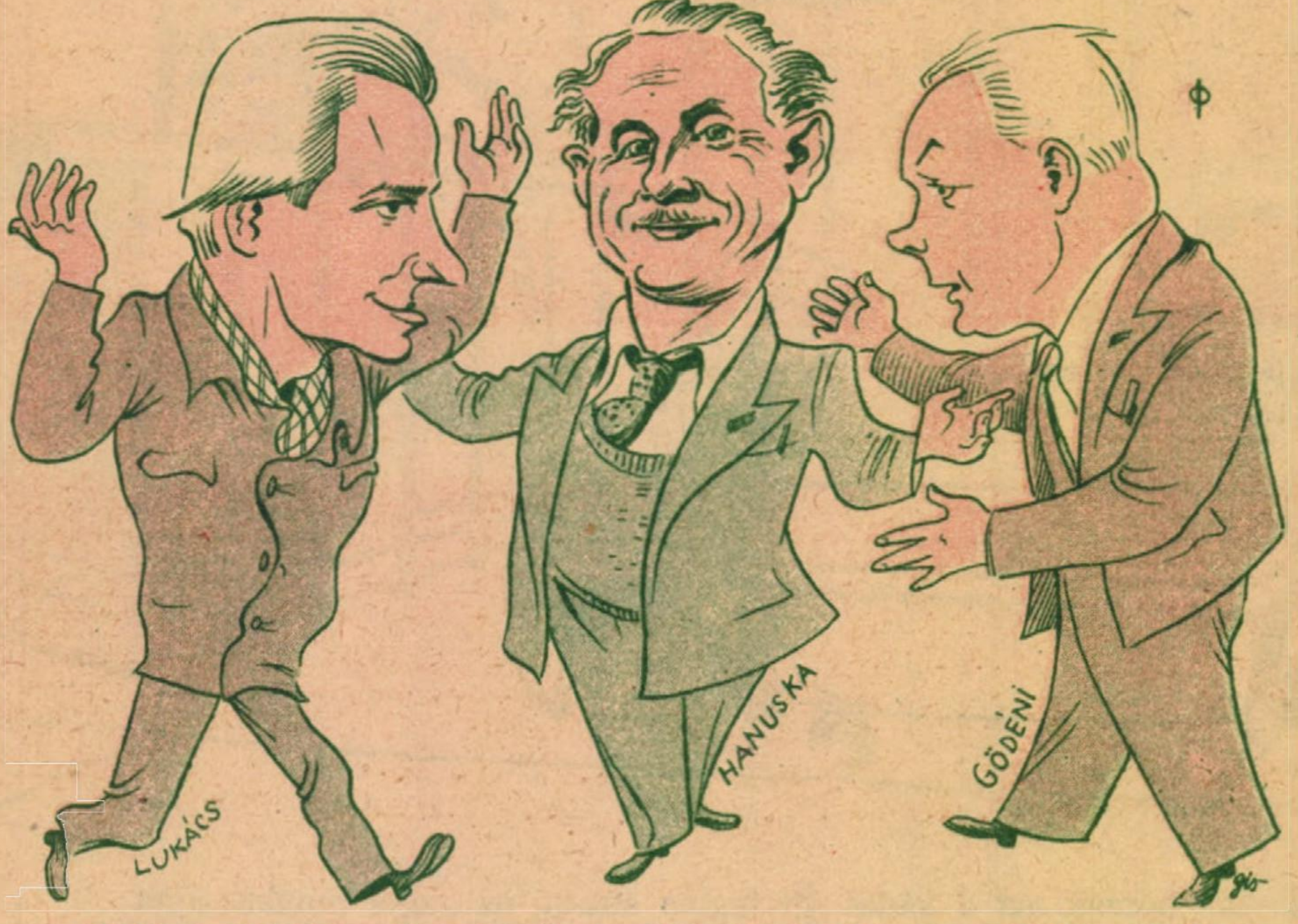

Gödényi párttitkár, Hanuska Ü. B.-titkár és Lukács szervezőtitkár elvtársak nagy elfoglaltságuk miatt napok óta a mellékelt ábrán találkoztak össze először. Rajzolónk megörökítette ezt a magasztos pillanatot.

Nincs semmi új a nap alatt…

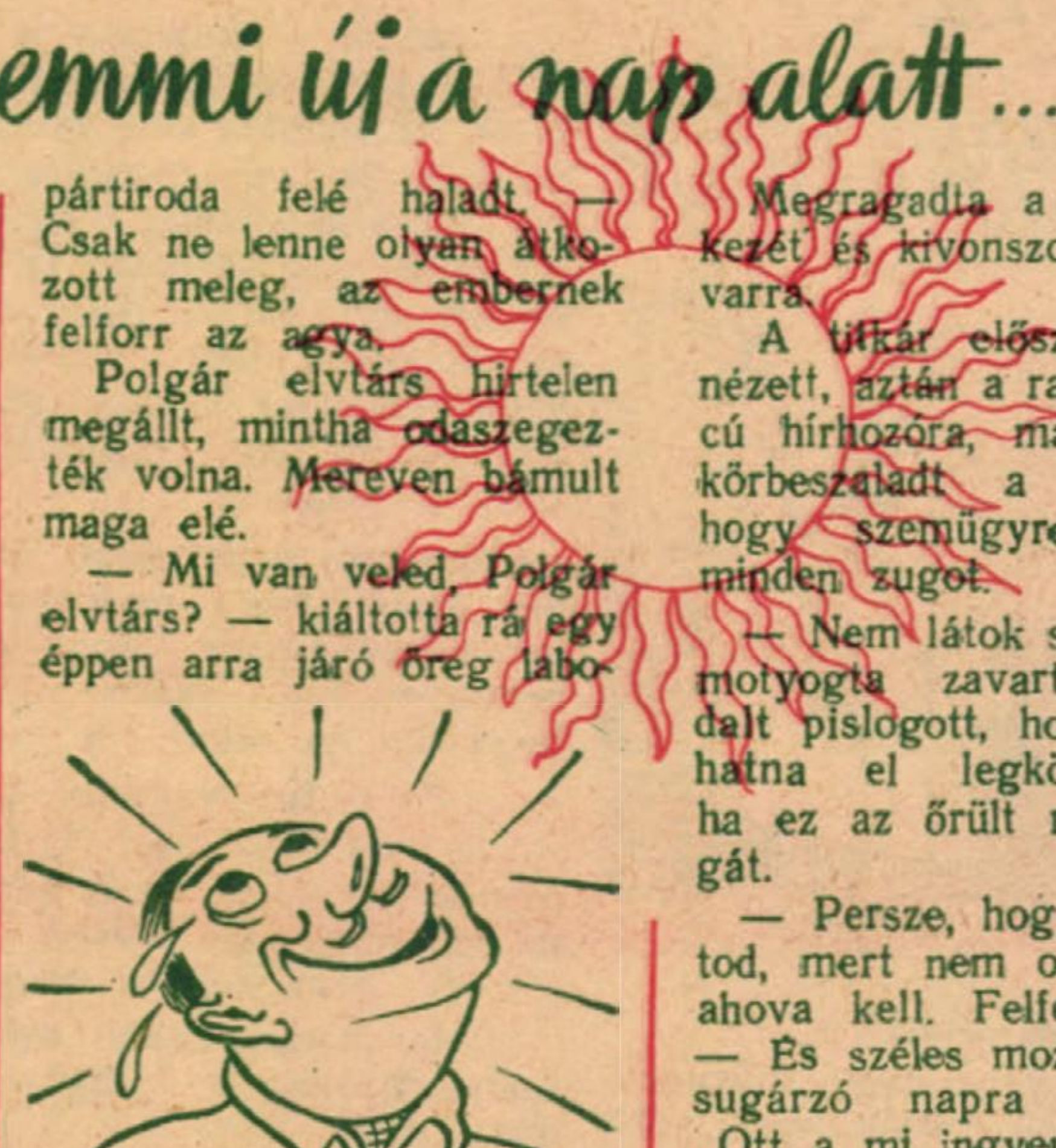

Ezt az igazságot egy Rabbi Akiba nevű korosabb egyén állította, akinek az volt a foglalkozása, hogy rövid tőmondatokat gyártott az utókor számára, melyekben a dialektikus gondolkodásnak nyomai sem fedezhetők fel. Ezzel szemben a Chinoin-gyár dolgozói nem sokat törődnek néhányezeréves aforizmákkal és „Mit nekünk Akiba!” kiáltással állandóan új dolgokon törik a fejüket, mégpedig eredményesen.

Ime egy egyszerű példa.

Bizonyos gyógyszer alapanyagához bizonyos nemkémiai úton szerzett folyadékot használnak, amelyet először eliszaposítanak (ők tudják, hogyan), majd pedig az így nyert gyurmát kockákra vágva kemencékben megszárítják. A termelés gyorsításának legfőbb akadálya az volt, hogy a szárítókemencék számát nem lehetett szaporítani. Sokat törte ezen a fejét a Polgár-brigád vezetője, Polgár Ferenc elvtárs, aki Akiba-ellenes állásfoglalásáról közismert volt a gyárban.

— Meg kell találnom a megoldást, — heccelte magát egy meleg nyári délután, miközben az áttüzesedett gyárépületek között a pártiroda felé haladt. — Csak ne lenne olyan átkozott meleg, az embernek felforr az agya.

Polgár elvtárs hirtelen megállt, mintha odaszegezték volna. Mereven bámult maga elé.

— Mi van veled, Polgár elvtárs? — kiáltotta rá egy éppen arra járó öreg laboráns, — megsülsz ott azon a tűző napon.

Az álló sóbálvány meg se rezzent.

— Ez szegény megbolondult, — gondolta az öreg és fejcsóválva továbboldalgott az épületek árnyékában.

— Ez megbolondult, — ez volt a párttitkár első gondolata is, akihez Polgár elvtárs lélekszakadva berohant.

— Megvan! — lihegte. — Megvan a kemence! Nagyobb és olcsóbb, mint bármelyik. Mit olcsóbb! Ingyen van!

Megragadta a párttitkár kezét és kivonszolta az udvarra.

A titkár először körülnézett, aztán a ragyogó arcú hírhozóra, majd ismét körbeszaladt a tekintete, hogy szemügyre vegyen minden zugot.

— Nem látok semmit, — motyogta zavartan és oldalt pislogott, hol iramodhatna el legkönnyebben, ha ez az őrült ráveti magát.

— Persze, hogy nem látod, mert nem oda nézel, ahova kell. Felfelé nézz! — És széles mozdulattal a sugárzó napra mutatott: „Ott a mi ingyen kemencénk!”

A titkár meredten bámult néhány másodpercig, aztán mégsem iramodott el, hanem odaszaladt a brigádvezetőhöz és megcsókolta izzadó, megdicsőült homlokát.

*

Azóta nyáron, napon végzik el ama bizonyos alapanyag előszárítását és ezzel kétszeresére emelték ama bizonyos gyógyszer termelését. És azóta mégkevésbbé hisznek a Chinoinban Rabbi Akibának, mint valaha.

g. b.

Gyárlátogatás után…

A. feleségem állandóan nyaggat, hogy mondjam el, mit láttam a gyárakban. Meséljem el, hogyan készítik a Wolfnerben a bakancsot, a WM-ben az esztergapadot és a Stühmerben a piskótát. Hiszen fülem van és szemem, csak el tudom mondani, amit kétszer is elmagyaráznak a türelmes kísérők. Való igaz. Látok, hallok és úgy szippantom a benyomásokat, mint más a cigarettafüstöt, mégis, mire az asszony elé kerülök, mint a szita, olyan üres az agyam. De itt a Chinoinban, az orvossággyárban még a szokottnál is figyelmesebben néztem a dolgokat, fülem is jól kitártam és tudtam, hogy az asszony este bő és kimerítő beszámolóban részesül.

Hazaérve nem is vártam meg a szokott molesztálást, én adtam föl az izgató kérdéseket.

— Na mit gondolsz, — kaptam vérszemet, — hogy készül a tropaverin? — képesztettem el élettársamat tudományos magatartással.

Az asszony megérezte, hogy az egész tropaverinkészítés a kisujjamban van és bámulattal övezett, sőt nem! adott a sárgarépafőzelékből, ami jó jel.

— Na és mit gondolsz, hogy készül a vitaplex? A szuperilkup, a debortin, a kornatil és a papaverin?

Az asszony egyszerűen csak annyit mondott, hogy zseni vagyok és elárulta, hogy a húsz forint nem úgy veszett el, hanem ő vette el kosztra.

— Hát kérlek — mondtam, — akkor elmesélem, hogy készül a papaverin.

— Meséld, meséld, — nógatott az asszony, olyan esdekelve, hogy egyszeribe elfelejtettem, hogy is készül a papaverin. Azért bátran nekikezdtem.

— Azt tudod, hogy a papaverin olyan gyomorba való gyógyszer, amit az ember bevesz és várja a hatást. Aztán rászokik és végül azt hiszi, hogy elmult a gyomorbaja.

— Mesélj, mesélj, — únszolt az asszony.

— No most kérlek, képzelj el egy nagy lombikot, üstöket, üveg- és rézcsöveket. No most, — mondtam, — képzelj el egy asszonyt, aki az egyik edényben forralja az izét, na tudod mit, a verint, egy másik takaros lány pedig, na hogy is, ja igen, a papát főzi egy nagy kádban. Papa meg verin az éppen a papaverin. Aztán összeöntik és kész a jófinom orvosság. Végül az egészet fölteszik a nucsra.

— Ennyi az egész? — kérdezte csalódottan az asszony.

— Fiacskám, — mondtam, — ne bomolj, aztán tesznek bele egy csomó dolgot még, alkoholt, meg olyan izéket, amitől jó ízes lesz a papaverin. Olyan latinnevűeket, gantholt, pentrinolt, meg zinatrát.

— Azt meséld el, — biztatott a hitves, — hogy készül a transzparin.

— Egyszerű fiacskám az is, — oktattam. — Képzelj el egy szobát, amiben emberek vannak és vegyianyagok és kislombikok meg desztillálók. Egy nagy fazékba belefőznek kinabázist, kámfort, mentholt, eucaliptolt és egy kis metoxibenzoesavóéther-keveréket. Ebből csinálnak olyan lilaszínű italt s összenyomják pasztillává, amit, ha az embernek be kell venni, már nagy baj van. Utána fölteszik a nucsra.

— Jé de érdekes, — tapsikolt feleségem, — meséld el azt is, hogy készül a penicillin.

— A penicillin? — kérdeztem ijedtem vissza. — Az gombából készül. Vagy penicilles penészből. Végül fölteszik a nucsra. És különben is ne szekírozz te ilyenekkel. Elmeséltem már egy csomó érdekes dolgot, most már aludj.

— Csak még azt meséld el, — kérlelt térdenállva feleségem, — hogy mi az a nucs, amit annyit emlegetsz.

— A nucs, a nucs, — morogtam haragosan, — az kérlek egy roppant egyszerű dolog. A nucs, a nucsot, izé hogy mondjam, na látod, ezt el is felejtettem megkérdezni, hogy mi is az a nucs. Nem baj, majd holnap megtudom telefonon.

Nagy S. József

Az egyik nap sikerül, a másik nap nem

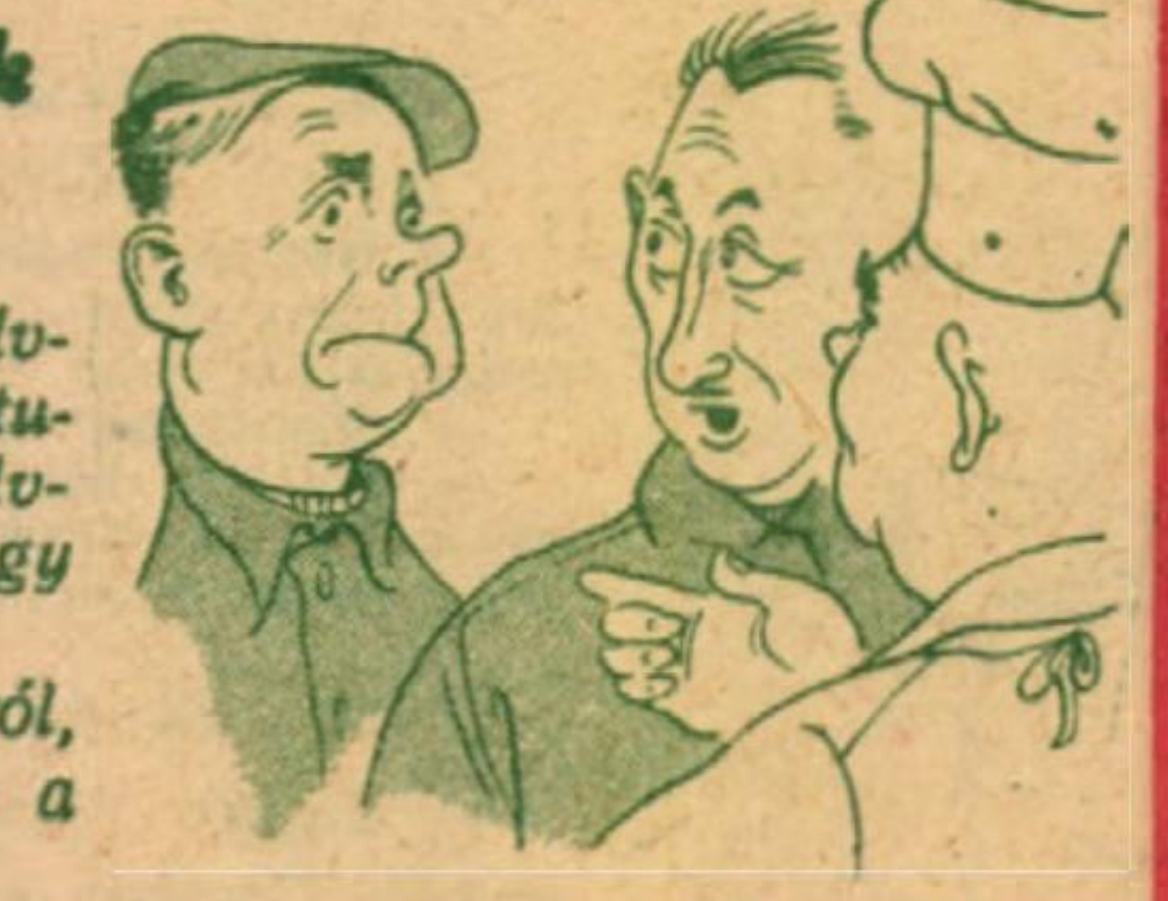

Szakács: Azt mondja elvtárs, hogy rossz volt a túróscsusza? Látja, ez az elvtárs már megebédelt és egy szót se szól.

— Persze, hogy nem szól, mert összeragadt a szája a tésztától.

A 200-as brigád

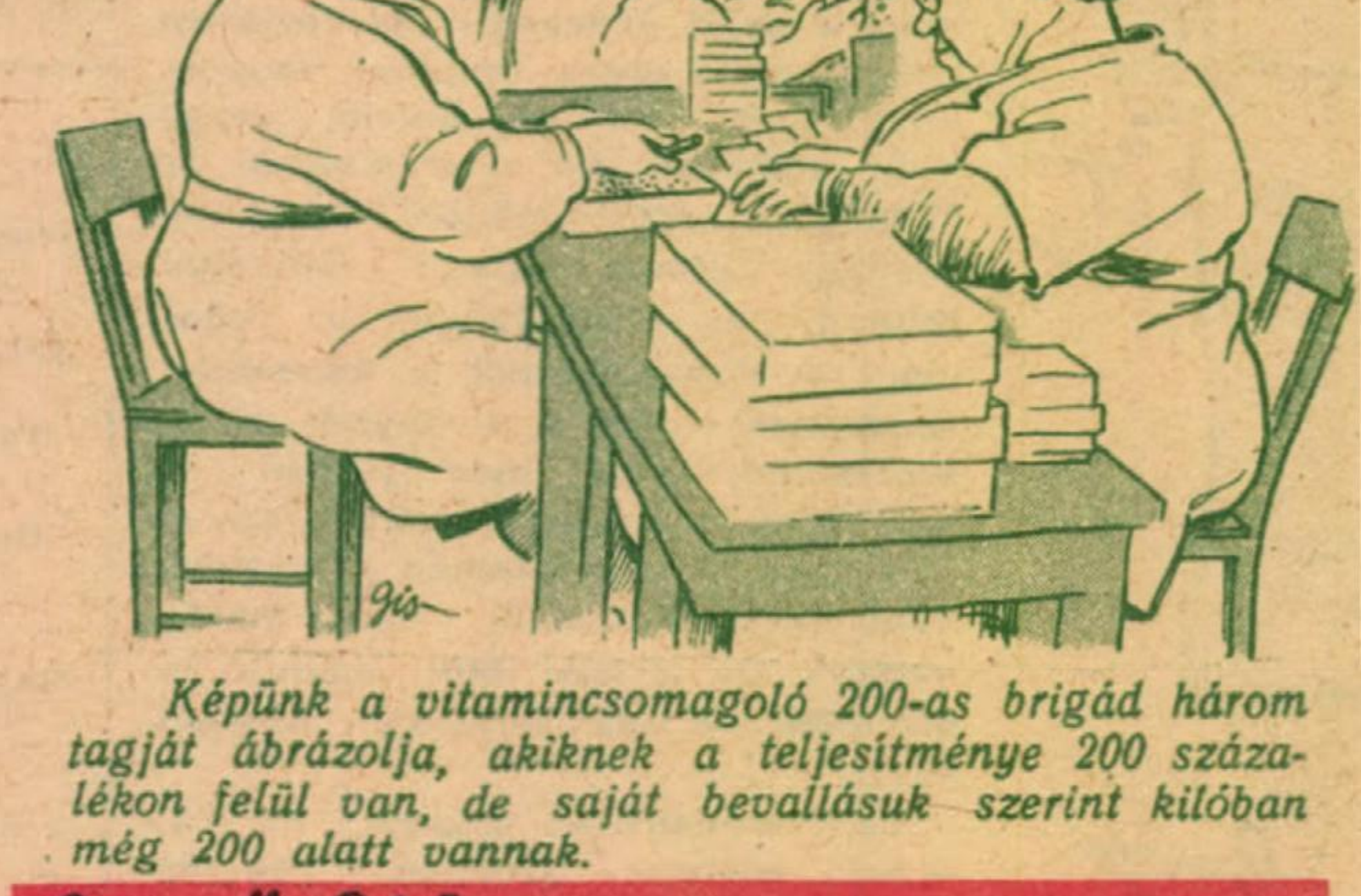

Képünk a vitamincsomagoló 200-as brigád három tagját ábrázolja, akiknek a teljesítménye 200 százalékon felül van, de saját bevallásuk szerint kilóban még 200 alatt vannak.

Jövő héten: Ludas Matyi, a Ferencvárosi Fűtőházban!

Csendélet a Chinoinban

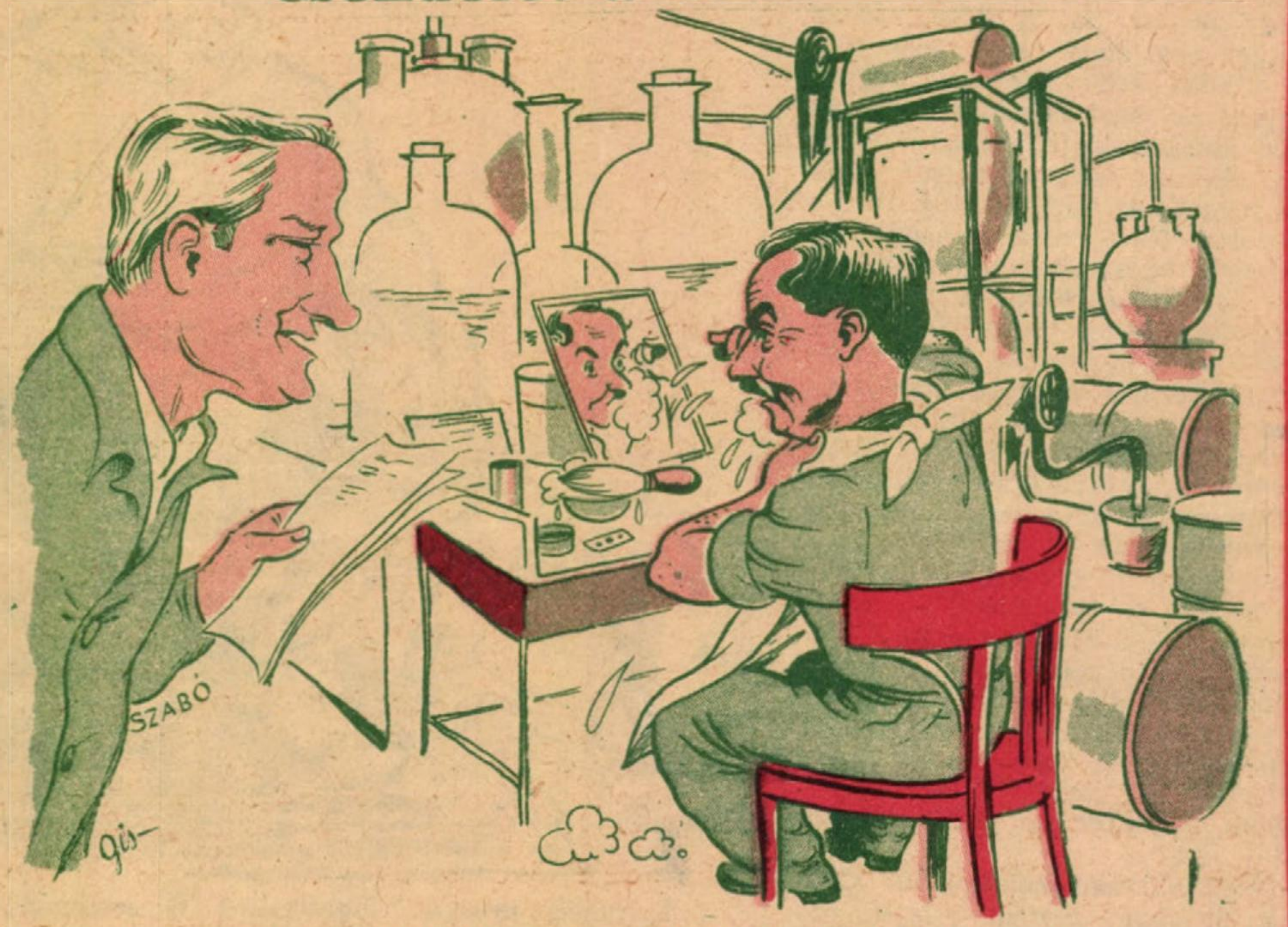

Propagandista: Kedves elvtárs, egy kis pártmunkát kellene vállalnia.
Műhelyvezető: Lehetetlen, elvtárs. Munkaversenyben vagyok.

Három mérnök és mindegyik más

KORMOS (jön): Szabadság… Á, nincs itt senki? Tisztelетem drága Kenéz bátyám.

KENÉZ: Szervusz fiam, mi szél hozott magányomba, ahol az antitoxin képletét analizálom immár évek óta.

KORMOS: Te vagy az okos bátyám. Mióta én is politizálok…

KENÉZ: Állj! Egy szót se politikáról.

KORMOS: De kérlek éppen azt akarom mondani, hogy ez a politika az embernek az idegét…

KENÉZ: Állj, állj! Beszéljünk inkább a biotikumról a tostosanról, a szakértelemről. Förtelmes számomra a politika.

KORMOS: Édes bátyám, nekem talán nem? Az történt…

KENÉZ: Ne szólj egy szót se. Szédülök, hamar egy demalgont. Mi történt?

KORMOS: Hát kérlek, azt mondják, az értelmiség politizáljon. Hát politizáltam egy kicsit nekik. És képzeld, mi történt.

KENÉZ: Nem hallgatom, nem hallgatom. Mi történt?

KORMOS: Nekem azt merték mondani, hogy kétkulacsos vagyok.

KENÉZ: Disszonáns, disszonáns. Felháborító. Hát nem vagy kétkulacsos?

KORMOS: De igen. De így a szemembe mondani. És hogy én utálom a munkáskáderokat.

KENÉZ: Fantasztikus, abszurdum, hát nem utálod őket?

KORMOS: Azt merték mondani, hogy csak a pénz érdekel.

KENÉZ: Bőszítő, hát nemcsak a pénz érdekel?

KORMOS: Kérlek bátyám, az csak természetes, hogy ötezer forint jobban érdekel, mint kétezer. Dehát nem gyalázatos így bánni egy szakemberrel, aki megszánja őket és egy kicsit politizál nekik?

KENÉZ: No és most mihez kezdesz?

KORMOS: Mától kezdve nem érdekel más, mint az akrofilin és társai. Mellesleg tegnap hallgattam az amerikai rádiót.

KENÉZ: Pszt, csak semmi politika. Mit mondott az amerikai rádió…. úgy vegyi dolgokról általában, atomizé… érted? (Kopognak.) Szabad.

BALÁZS (bejön): Szabadság. Téged keresiek Kormos, egy kis agitációról van szó. Résztveszel benne?

KORMOS: Ö… ö… há… hi… hu…

BALÁZS: Szóval nem.

KORMOS: No… ó, bocsáss meg kérlek, az csak természetes, hogy résztveszek kérlekszépen. Elvégre nem hagyom cserben a Pártot, kérlekszépen.

KENÉZ: Kérlek, ne idegesítsetek, beszéljetek máshol politikáról.

KORMOS: Megyünk, kedves bátyám… öö… Kenéz kartársam… öö… szabadság, jónapot. (Kormos, Balázs együtt kimennek.)

KENÉZ (térdrerogy): Ó, szent lombikok, szent fiolák, szent szakértelmiség, távoztassátok el tőlem a gonoszt, ami a felszabadulás óta általam politikának neveztetik.

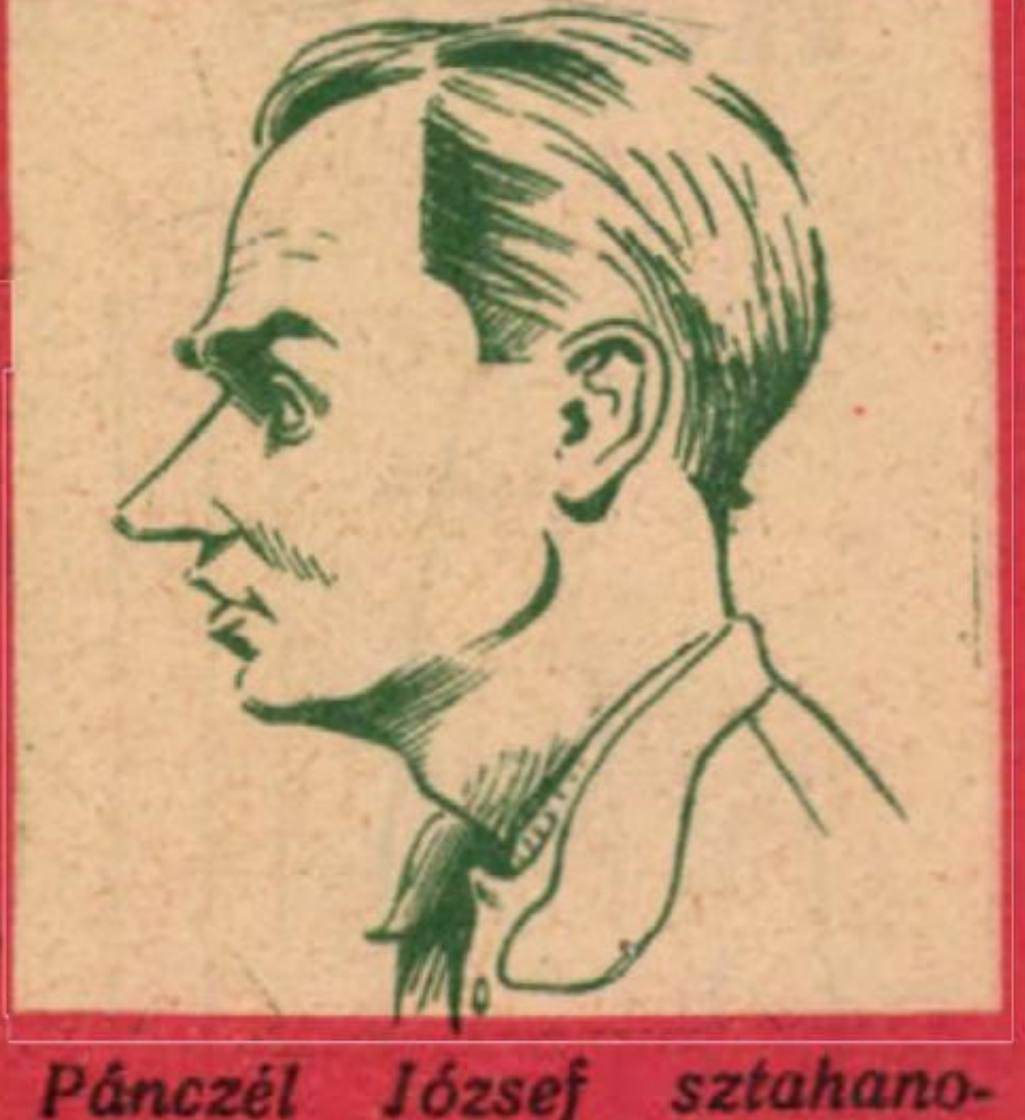

Pánczél József sztahanovista élmunkás a Köztársasági Érdemrend tulajdonosa

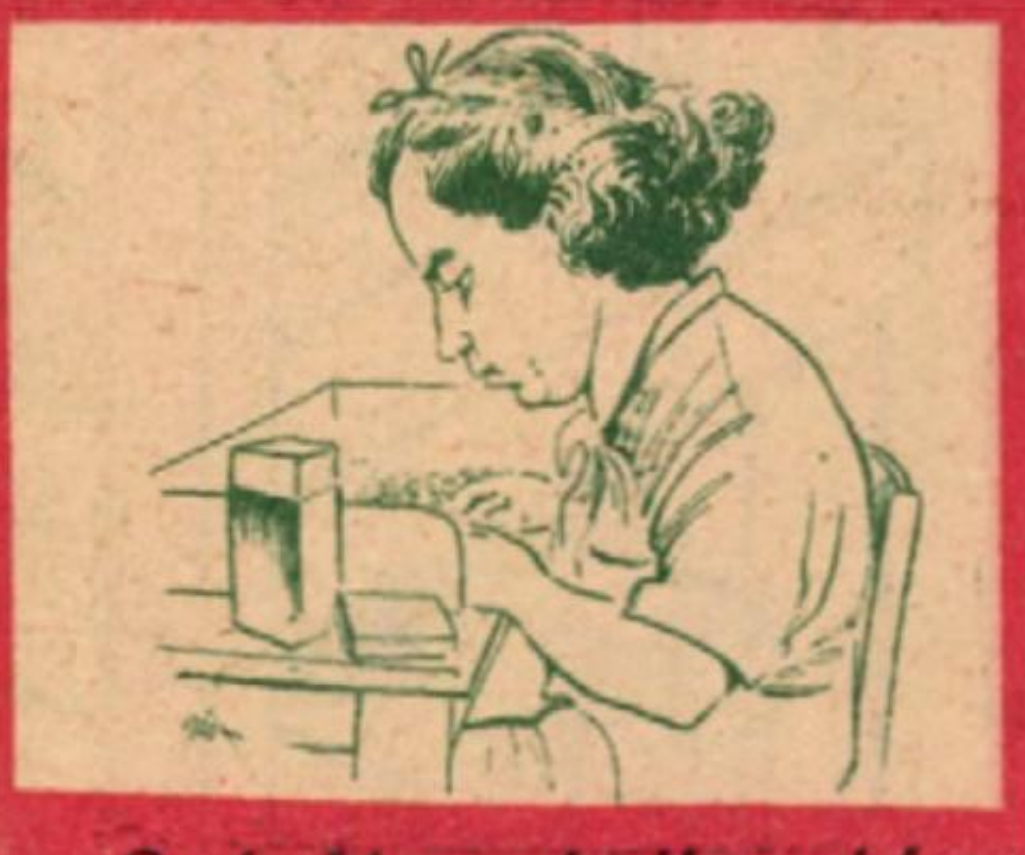

Cseh Jánosné, élmunkás

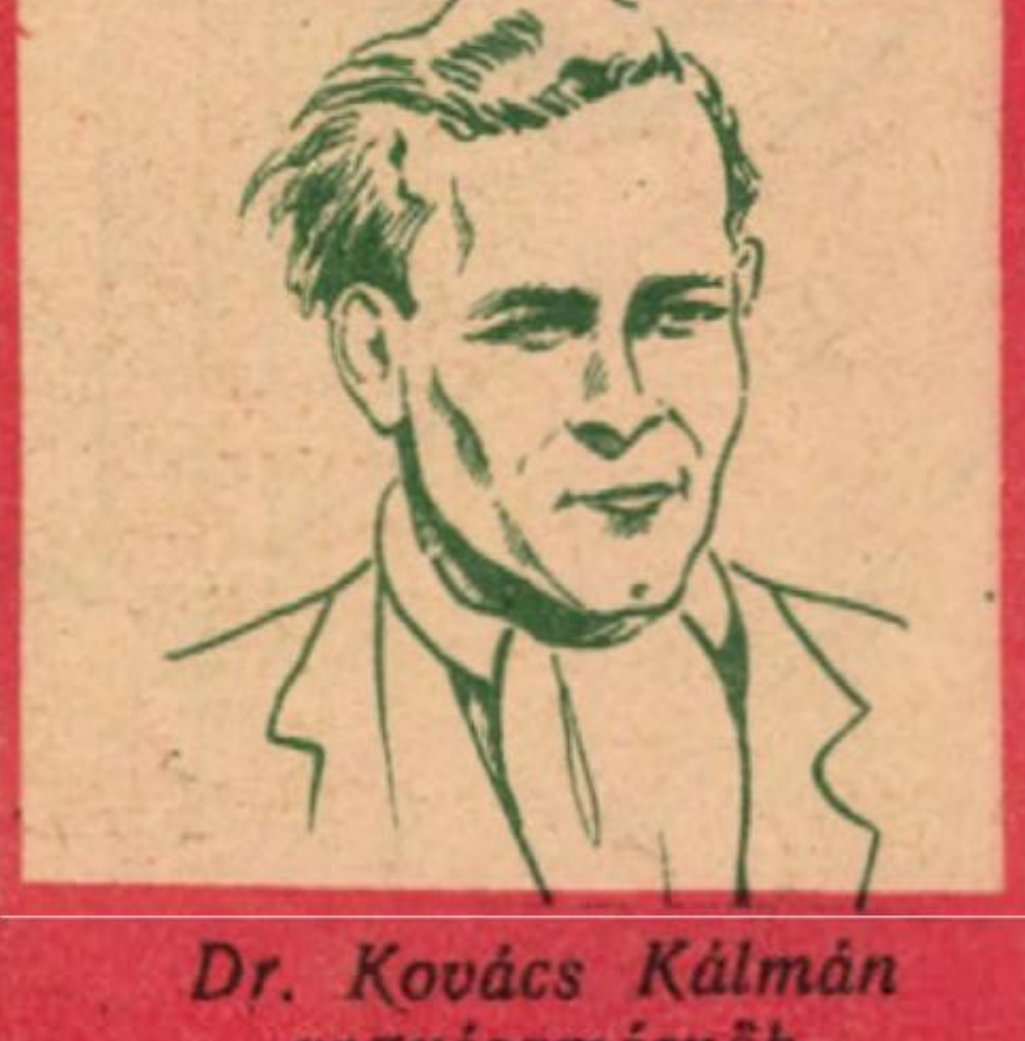

Dr. Kovács Kálmán vegyészmérnök